

Viața personală a lucrătorului

- David Yonggi Cho** **Ascultă chemarea la rugăciune** 1
Pentru ca credincioșii să-și găsească plăcerea în Dumnezeu și să umble zilnic în plinătatea Lui, ei trebuie să aibă un păstor care să-i conducă la ape de odihnă și să trăiască împreună cu ei la râul vieții.
- David Ravenhill** **Căutarea intimității cu Dumnezeu** 6
Ți-a furat cumva viața aglomerată de lucrător puterea spirituală? Aici vei găsi pașii necesari pentru restaurarea autorității la amvon.
- T. Ray Rachels** **Fără amvon** 11
Celelalte laturi ale vieții personale a lucrătorului contribuie extraordinar de mult la realizarea împlinirii în lucrare.
- Charles B. Nestor** **Studiul personal—coloana vertebrală a unei lucrări publice eficiente** 16
Mesajul amvonului crește din pepiniera studiului personal.
- Gary B. McGee** **Toate lucrurile sunt posibile, crede numai!**
Moștenirea trezirii lui Smith Wigglesworth 21
O expunere succintă a vieții și lucrării legendarului Smith Wigglesworth, numit și „Apostolul credinței”.

De asemenea, înăuntru

- Douglas A. Oss** **Ungerea** 3
- Unelte pentru lucrători** 24
- Schițe de predică** 26

Proorocii Vechiului Testament își marcau adeseori mesajul cu expresii ca: „Domnul mi-a vorbit“, „Cuvântul Domnului mi-a vorbit“ sau „Așa vorbește Domnul!“

De unde au cunoscut oamenii lui Dumnezeu că El era cel ce le vorbea? Cum putem cunoaște noi?

Mulți nu se obosesc cu așa ceva, ba chiar îi condamnă pe cei ce doresc să înțeleagă mai bine: „Nu ai destulă credință“, spun aceștia. Dumnezeu însă vrea să clădească relația noastră cu El pe o bază solidă—o cunoaștere reciprocă și profundă.

Noi avem nevoie de o cunoaștere directă a lui Dumnezeu, diferită de cunoașterea obținută prin intermediul altora. Și aceasta cu atât mai mult cu cât suntem avertizați că diavolul este un înșelător iscusit care, pentru a-și atinge scopurile, se preface chiar și în înger de lumină.

De ce nu cunosc oamenii, chiar și mulți creștini, vocea lui Dumnezeu? Iată câteva răspunsuri posibile:

Mai întâi, fiindcă ei nu vorbesc cu El. Vrei să cunoști vocea lui Dumnezeu? Vorbește mai des cu El, stai mai mult timp în prezența Lui. Cere-I sfaturi, soluții, spune-I ce te frământă, iar apoi așteaptă-te să-ți răspundă. Dacă nu aștepți răspunsul, s-ar putea să nu-l înțelegi.

Așa cum începem să recunoaștem vocea celor apropiați, chiar în șoaptă sau la telefon, vom începe să recunoaștem vocea Lui. Ca și criteriul de verificare vom încerca să vedem dacă răspunsul primit aduce slavă Domnului sau oamenilor, aduce pace sau tulburare, rupe sau nu lanțul urii și al poftelor firii.

Al doilea motiv este că nu-L cunoaștem pe Dumnezeu în așa măsură încât multe din acțiunile Sale să devină previzibile.

Avraam, care era prietenul lui Dumnezeu, I-a spus-o direct: „Dacă spui că vrei să nimicești pe cel bun împreună cu cel rău, află că eu nu Te recunosc în această decizie. Nu este stilul Tău. Să nu-mi spui că vei face așa ceva.“ Avraam începe să mijlocească pentru Sodoma și Gomora, bazat pe o solidă cunoaștere a naturii divine. El știa că are mari șanse de izbândă, fiindcă avea de-a face cu un Dumnezeu drept.

Ce știm noi despre Dumnezeu? Îl recunoaștem din stilul Lui? Pasionații de muzică, de poezie sau ai altor arte, pot desluși „amprenta“ autorului într-o operă cu care nu s-au mai întâlnit (pierdută sau nepublicată). Ei pot afirma cu competență și cu o mare probabilitate dacă opera respectivă aparține sau nu unui anumit autor. De ce? Pentru că au studiat celelalte opere ale acestuia și au ajuns să-i recunoască stilul inconfundabil.

Care sunt „celelalte opere“ care ne ajută să-L identificăm cu precizie pe Dumnezeu ca Autor? Cea mai însemnată parte a revelației Lui pentru noi, oamenii, este Scriptura, Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Dacă nu cunoști Biblia, cunoștințele tale despre Dumnezeu sunt superficiale. Dumnezeu nu Se revelează în prezent într-un mod care să contrazică Scriptura, pentru că „El este același, ieri, astăzi și în veci“. Chiar dacă vrei, nu poți să fii mai spiritual decât ești scriptural.

În concluzie, rugăciunea și studiul aprofundat al Scripturii sunt absolut necesare în viața unui lucrător care nu dorește să fie „un orb călăuzind pe alți orbi“. Într-o biserică sănătoasă, revelația și descoperirea din partea Domnului se așteaptă de la lucrători și nu de la turmă.

Pastor Luca Crețan

Resurse Spirituale

Revistă publicată trimestrial de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
Str. Ady Endre, nr. 33, 3700 Oradea, România
Tel. (059) 136264, fax (059) 447180
Tel. mobil: (094) 624236

Colectivul de redacție

Redactor șef: *Bill Williams*
Editor: *Luca Crețan*
Traducător și tehnoredactor: *Ionel Socaciu*

ISSN 1454 – 1750

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment**—un jurnal pentru lucrătorii creștini publicat de organizația Assemblies of God, SUA.

Pentru ca credincioșii să-și găsească plăcerea în Dumnezeu și să umble zilnic în plinătatea Lui, ei trebuie să aibă un păstor care să-i conducă la ape de odihnă și să trăiască împreună cu ei la râul vieții.

Viața
privată a
lucrătorului

Ascultă chemarea la rugăciune

de DAVID YONGGI CHO

Să vizitezi pădurile de sequoia de pe coasta Pacificului din Statele Unite este o experiență care îți taie respirația. Acei copaci magnifici care se înalță sus spre ceruri ne uimesc prin creșterea, frumusețea și tăria lor.

**Am învățat
valoarea
atractivității
Duhului
Sfânt spre
rugăciune și
a ascultării
de acea
chemare la
rugăciune,
fiindcă
El știe
evenimentele care ne stau înaintea în fiecare zi.**

Ca pastor, nu pot să nu fac tot felul de comparații referitoare la creșterea și dezvoltarea creștină. Cât de mult au trebuit să crească acele rădăcini de-a lungul anilor, pentru a ajunge la hrana consistentă care să le dea putere copacilor să crească atât de uriași! Acești copaci îmi amintesc de cuvintele psalmistului: „Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși, și nu se așază pe scaunul celor batjocoritori! Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului, și zi și noapte cugetă la Legea Lui! El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, și ale cărui frunze nu se veștejesc: tot ce începe, duce la bun sfârșit“ (Psalmul 1:1-3).

Asemenea copacilor sequoia veșnic verzi, creștinii pot crește ridicându-se deasupra dificultăților vieții, până când problemele sunt doar probleme, însă Dumnezeu este mai mare decât problemele, și mai mult decât suficient pentru orice nevoie.

Prima condiție este să fii plantat lângă izvoare de apă. Izvoarele de apă sunt acele locuri unde rădăcinile pot pătrunde adânc în râul vieții și astfel pomul aduce roade la vremea potrivită—acolo unde putem trăi fără să ne ofilim când trecem prin încercări, și unde ne bucurăm să fim în prezența Domnului. Pentru ca credincioșii să-și găsească plăcerea în Dumnezeu și să umble zilnic în plinătatea Lui, trebuie să aibă un păstor care să-i conducă la ape de odihnă și să trăiască împreună cu ei la râul vieții. Acestea implică viața de rugăciune personală a păstorului. A te bucura în Dumnezeu înseamnă, în primul rând, a-L cunoaște prin rugăciune, și a-L cunoaște în rugăciune implică existența unui timp specific și consistent de părtășie cu Duhul Sfânt.

I-am auzit pe unii conducători afirmând că nu au timp să petreacă o oră pe zi singuri cu Dumnezeu. Ei spun că se roagă în timp ce se deplasează de la o întâlnire la alta, sau în timp ce își pregătesc predicile. Cu toate acestea, fiecare pastor are nevoie să fie singur, departe de munca de fiecare zi, pentru a

sta liniștit înaintea lui Dumnezeu și pentru a experimenta zilnic o atingere proaspătă a Duhului lui Dumnezeu, în omul său interior.

La începutul experienței mele creștine, am simțit nevoia să citesc Cuvântul lui Dumnezeu și să mă rog în fiecare zi. Nu era greu să mă rog o oră sau mai mult înainte de a-mi începe ziua, deoarece Duhul Sfânt mă trăgea deoparte la rugăciune. Începând de atunci am învățat valoarea atracției Duhului Sfânt spre rugăciune și a ascultării de acea chemare la rugăciune, fiindcă El știe evenimentele care ne stau înaintea în fiecare zi.

Odată cu trecerea anilor, prezența Sa a devenit constantă și eu am învățat să vorbesc cu El în fiecare zi. Rădăcinile mele au pătruns tot mai adânc în Cuvântul lui Dumnezeu, și hrănirea din Cuvânt mi-a îmbogățit predicarea. Predicarea i-a îmbogățit pe oameni și curând ei au început să petreacă mai mult timp în rugăciune.

Duhul Sfânt încă îi îndeamnă pe păstori să-și facă timp ca să se roage și pentru a fi îmbogățiți. Ia aminte și ascultă! Noi putem fi ocupați în fiecare zi cu multe lucruri, și putem spune că nu avem o oră ca să petrecem în rugăciune, deoarece programele noastre sunt pline, dar vom găsi timp și ne vom face timp pentru acele lucruri pe care le considerăm cele mai importante. Rugăciunea este disciplina cea mai importantă din viața pastorului. Ne influențăm pe noi înșine în funcție de cât de mult ne rugăm. Nu poți ajuta pe cineva dacă n-ai primit un cuvânt specific de înțelepciune pentru nevoile persoanei respective. Oamenii nu pot fi conduși într-o relație mai profundă cu Dumnezeu dacă pastorul nu a experimentat o astfel de viață. Iar cinci minute de rugăciune în grabă nu vor produce revărsarea prezenței lui Dumnezeu pentru lucrarea zilnică sau pentru o viață mai profundă, mai ales în lumea de astăzi plină de nevoi, decizii și haos.

Un alt lucru esențial este ca pastorul să învețe biserica să devină o biserică rugativă. Nu mă refer aici la rugăciunile de un minut sau două din timpul serviciului de

închinare, ci la dezvoltarea unui duh înflăcărat de rugăciune în membrii bisericii. Când Îl vom căuta pe Dumnezeu din toată inima, Domnul Se va lăsa găsit de noi. Când ne strângem împreună pentru închinare, prezența lui Dumnezeu trebuie să fie acolo, împreună cu noi. Când El este prezent în mijlocul nostru, vom fi eliberați pur și simplu de luptele noastre, și va exista o mare bucurie în inimile noastre. Ce i-ar putea determina pe oameni să vină la biserica ta, dacă acolo nu există bucurie? Însă atunci când ne rugăm, Duhul lui Dumnezeu vine și bucuria vine împreună cu Duhul Sfânt. Când oamenii simt prezența lui Dumnezeu—o eliberare în duhurile lor, urmată de o mare bucurie—biserica ta îi va atrage pe păcătoși, pe cei răniți și pe cei cu mari nevoi.

Rugăciunea fierbinte va duce la alun-garea celui rău și la ruperea legăturilor păcatului. Mulți care și-au părăsit credința se întorc în biserică, dar numai după ce viețile lor au fost zdrobite și dezorganizate. Ei caută o biserică primitoare și care să se roage pentru ei, astfel încât legăturile trecutului să fie rupte. Deși programele minunate sunt atrăgătoare pentru toți, numai biserica rugativă îi va atrage pe aceștia înapoi la Dumnezeu.

Biserica pe care eu și tu o păstoriți va fi o astfel de biserică, dacă viața de rugăciune a pastorului este plină de puterea lui Dumnezeu. Bisericile noastre trebuie să fie locul în care oamenii bolnavi pot fi vindecați, viețile zdrobite de păcat pot fi schimbate, și unde oamenii pot primi soluții de la Domnul pentru problemele lor.

Gândește-te la copacii sequoia care se îndreaptă falnici spre ceruri. Roagă-L pe Dumnezeu să-ți dea o viață de rugăciune reînnoită, cu o putere înnoită a Duhului Sfânt, și care să transforme lucrarea pe care El ți-a încredințat-o. Fii curajos!

Acest lucru poate avea loc în localitatea ta. El va face aceasta dacă Îl vei căuta până când vei primi din nou atingerea Lui. Alegerea este a ta.

U **STUDIU PE CUVÂNT:** CHRIŌ, CHRISTOS, ANTICHRISTOS, CHRISMA, CHRISTIANOS ungerea

Într-un număr consacrat vieții personale a lucrătorului, este potrivit să luăm în considerare utilizarea unui grup de cuvinte grecești înrudite, folosite în Noul Testament pentru *ungere*.

DE DOUGLAS A. OSS

Totuși, înainte de aceasta credem că ar fi binevenită o scurtă recapitulare a principiilor studiului pe cuvânt:

Mai întâi, în fiecare context în care este folosit un cuvânt, acesta are numai unul dintre sensurile sale (cu rare excepții; de exemplu, jocurile de cuvinte, care au umor tocmai datorită faptului că nu respectă utilizarea lor obișnuită). Fiecare cuvânt are mai multe sensuri, însă, într-un context dat, numai unul este cel corect.

În al doilea rând, a studia un cuvânt nu înseamnă a studia un concept; și un concept poate fi comunicat fără prezența unui anumit cuvânt. Astfel, deși un cuvânt poate fi asociat cu un anumit concept, acesta nu comunică de fiecare dată, în mod necesar, conceptul respectiv.

În al treilea rând, nu este posibil ca un cuvânt, într-o singură utilizare, să comunice toate sensurile sale. Deci, nu este corect să afirmăm despre un cuvânt: „Acest cuvânt înseamnă . . .”, și apoi să continuăm cu un discurs de teologie sistematică.

De aceea, pentru acest studiu este nevoie să restrângem domeniul examinat. Ar fi imposibil să comunicăm fiecare nuanță a sensurilor semantice ale cuvântului *chriō* și ale cuvintelor înrudite cu acesta într-un eseu atât de scurt ca cel de față. Scopul nostru include, de asemenea, examinarea *conceptului* a două feluri specifice de ungere, care sunt descrise uneori, fără folosirea cuvântului *chriō* sau a cuvintelor înrudite cu acesta, deși aceste cuvinte sunt folosite în unele pasaje cheie. Urmând aceste reguli ale interpretării, eseu prezent examinează două utilizări ale cuvântului *ungere*: (1) folosirea acestuia pentru a descrie o ungere specifică pentru putere în predicare, numită deseori „ungere cu mir”; și (2) folosirea acestuia referitoare la „adevăr” în lucrare. Ambele utilizări sunt esențiale în viața personală a lucrătorului.

Dr. Martyn Lloyd-Jones, mult apreciatul predicator prezbiterian galez, a crezut că sursa ungerii în predicare era un botez al Duhului Sfânt, o îmbrăcare cu putere, diferită de convertire. Această ungere a fost atât de importantă pentru propria sa predicare încât i-a sfătuit pe predicatori, tovarășii săi de lucru în felul următor:

„Puteți face o lucrare foarte calificată și cultă, dar ea va fi nefolositoare fără această putere. Puteți avea bărbați care pot vorbi și expune diferite subiecte în cunoștință de cauză și care pot face

Așa cum se întâmplă cu majoritatea celorlalte aspecte ale spiritualității, și în cazul ungerii există o imitație satanică.

multe alte lucruri, însă, dacă această putere nu este prezentă, sfârșitul unor astfel de lucrări nu va fi cu nimic mai bun decât un spectacol. Căutați această putere, așteptați această putere, tânjiți după această putere și, când vine această putere, supuneți-vă Lui. Nu vă împotriviți. Lăsați-L să vă elibereze, lăsați-L să-Și manifesteze puterea Sa în voi și prin voi.“

În acest îndemn, Dr. Lloyd-Jones a prins bine semnificația ungerii la amvon. Atunci când Duhul Sfânt coboară ca să ungă atât pe predicator, cât și pe ascultători, între predicator și adunare se transmite ceva mai mult decât informația propriu-zisă și, de obicei, predicatorul este vasul pe care Dumnezeu îl folosește pentru a începe acest proces.

Aceasta este ungerea care a caracterizat decenii la rând amvoanele bisericilor, însă ea i-a caracterizat pe slujitorii lui Dumnezeu un timp mult mai îndelungat. Această ungere nu a apărut nici în strada Azusa, nici în ziua Cincizecimii. Aceasta este mult mai veche. În Vechiul Testament aceste ungeri cu Duhul și putere erau limitate în principal la proroci, preoți și împărați.

Ungerea împărătească a regelui este cea mai obișnuită referință la ungere în Vechiul Testament și, dintre împărați, David este cel mai de frunte. Ungerea inițială a lui David este grăitoare pentru scopurile noastre, și un exemplu pentru ungerile cu Duhul de pretutindeni din Vechiul Testament.

Când Samuel l-a uns (*mashach*) pe David cu untdelemn, „Duhul Domnului a venit peste David, începând din ziua aceea și în cele următoare“ (1 Samuel 16:13). În mod similar, prorocii Vechiului Testament au fost îmbrăcați în mod special cu Duh și cu putere pentru a proclama Cuvântul lui Dumnezeu (de exemplu, 1 Samuel 10:1,5-7,10; 19:20,23,24; 2 Samuel 23:2; 1 Împărați 19:16; 1 Cronici 12:18; 2 Cronici 20:14-17; 24:20; Isaia 61:1, citat în Luca 4:18,19).

Prima indicație canonică referitoare la faptul că, într-o zi, această ungere avea să fie dată întregului popor al lui Dumnezeu, se găsește în Numeri 11:16-30. Dumnezeu a uns cu Duhul (cuvântul folosit

aici este *a pune peste*) 70 de bătrâni pentru a proroci și a-l ajuta pe Moise să-și îndeplinească îndatoririle sale. Când Eldad și Medad, care făceau parte dintre bătrâni, dar care n-au fost prezenți împreună cu cei 70 la Cortul întâlnirii, au început să procească în tabără, Iosua i-a făcut de cunoscut lui Moise acest lucru. Răspunsul lui Moise (versetul 29) a exprimat dorința sa „ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din proroci, și Domnul să-Și pună Duhul Lui peste ei!“

Astfel începe nădejdea scripturală că, în vremurile viitoare, Dumnezeu îl va unge pe întregul Său popor cu Duhul Sfânt, o nădejde care este exprimată ulterior în Ioel 2:28-32, și împlinită în ziua Cincizecimii (Fapte 2). În continuare dorim să ne concentrăm atenția asupra acestei ungeri, deoarece ea are legătură cu proclamarea.

Isus, sămânța lui David, a primit ungerea împărătească/profetică la botezul Său (cf. Luca 3:21,22). Petru a spus despre aceasta: „Dumnezeu *a uns* (o formă a cuvântului *chrio*) cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret“ (Fapte 10:38). În același verset, Petru rezumă, de asemenea, rezultatele ungerii lui Isus, adică: „(El) umbla din loc în loc, făcea bine, și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul“ (cf. Luca 4:1,14-37). O altă caracteristică a ungerii lui Isus a fost aceea că El predica cu o putere care uimea mulțimile (de exemplu, Luca 4:32). În calitate de Împărat din seminția lui David care domnește (Fapte 2:25-36), Isus a turnat peste biserică această ungere cu Duhul Sfânt și cu putere, pe care El însuși le-a primit de la Tatăl (versetul 33). Scopul acestei revărsări din zilele de pe urmă, este să dea Bisericii putere pentru mărturie.

O caracteristică a acestei lucrări dinamice a Duhului Sfânt este aceea pe care o observăm chiar în lucrarea lui Isus: predicarea cu ungere. Gândiți-vă la propovăduirea apostolilor și evangheliștilor Noului Testament. Petru, plin de Duhul Sfânt a predicat cu îndrăzneală. Cei din mulțime, care s-au strâns să se roage după arestarea și eliberarea lui Petru, erau toți „plini de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul

lui Dumnezeu cu îndrăzneală“ (Fapte 4:31). Spațiul disponibil nu ne permite să vorbim despre Ștefan (Fapte 6:8), Filip (Fapte 8:6), Barnaba (Fapte 11:22-26) sau Agab (Fapte 11:27-30; 21:10,11).

Apoi, desigur, este Pavel care, plin de Duhul Sfânt, a prorocit, învățat (de exemplu, Fapte 13:8-12) și a predicat cu îndrăzneală, predicare ce a fost însoțită de semne de-a lungul întregii sale vieți, așa cum o cunoaștem atât din Fapte (de exemplu, Fapte 19:8-12), cât și din scrisorile lui Pavel (de exemplu, Romani 15:18,19; 2 Corinteni 12:11-13). Pavel, într-adevăr, a prezentat această ungere ca un principiu dominant în lucrarea sa. El s-a dedicat premisei că predicarea sa nu trebuie să fie caracterizată niciodată de adoptarea căilor lumești și a înțelepciunii pământești, ci mai degrabă, de demonstrarea puterii Duhului (1 Corinteni 2:1-5). Aceasta este ungerea cu Duhul și cu putere, ungerea fără care nimeni n-ar trebui să îndrăznească să se urce la amvon.

Ca și cu majoritatea celorlalte aspecte ale spiritualității, și în cazul ungerii există o imitație satanică. Satan dă o ungere demonică apostolilor mincinoși și învățătorilor mincinoși, ale căror semne pline de putere sunt atât de amăgitoare încât țintesc să înșele, dacă este cu putință, chiar și pe cei aleși (cf., Marcu 13:22; 2 Corinteni 11:13-15; 2 Tesaloniceni 2:9-11; Apocalipsa 13:3,4). Acești învățători mincinoși se dau drept slujitori ai lui Hristos când, de fapt, sunt niște lucrători amăgitori, care predică o evanghelie falsă și care îi conduc pe oameni să primească un alt duh, diferit de Duhul Sfânt (2 Corinteni 11:4). Astfel, puterea în sine și abilitatea de-a face minuni uimitoare în ea însăși nu sunt dovezi hotărâtoare că lucrătorul respectiv este uns de Dumnezeu. Totuși, există un test pentru legitimitate, și acesta implică o altă utilizare a cuvântului *ungere*.

Ioan vorbește despre anticriști în 1 Ioan 2:18-27 (compară versetele 18,19 și folosirea cuvintelor înrudite *chrio* și *antichristos*). Acești anticriști au o ungere falsă (versetul 27), care îi conduce la respingerea adevărului și la îmbrățișarea învățăturilor false (versetul 22), care duc,

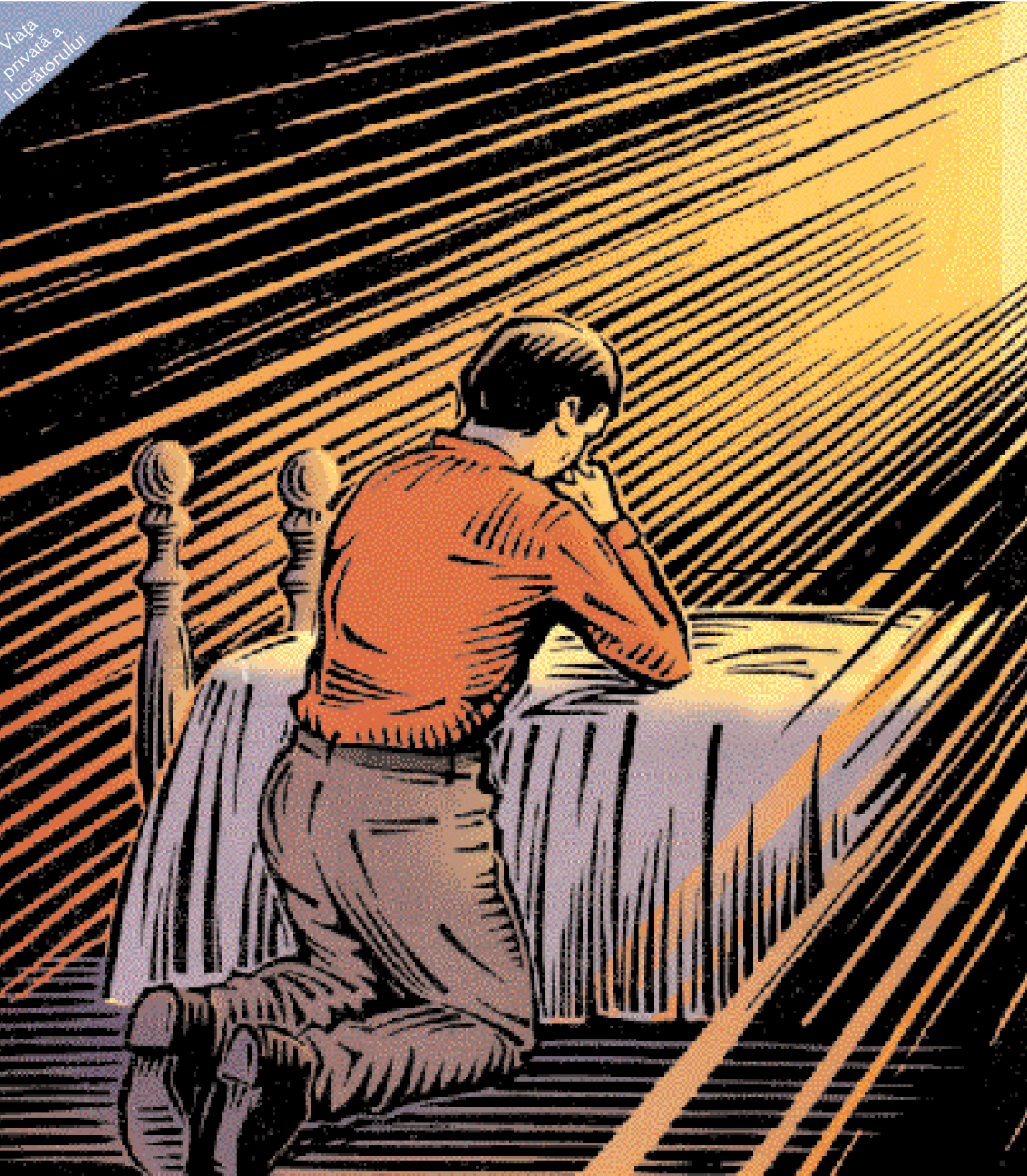
în final, la separarea de comunitatea ioanină (versetele 18,19).

În contrast cu imitația satanică, adevărații credincioși au o ungere reală (versetul 27, *chrisma*, un alt cuvânt înrudit), a cărei manifestare principală este adevărul. Ungerea reală îi determină să îmbrățișeze și să învețe adevărul (de exemplu, versetul 20, *chrisma*, și peste tot sub formă de substantiv). Această utilizare a cuvântului *chrisma* este similară cu lucrarea Duhului Sfânt din Ioan 14:15-31; 16:5-16. Faptul acesta i-a determinat pe unii cercetători ai Bibliei să sugereze că *chrisma* din 1 Ioan 2 este un sinonim pentru Duhul Sfânt. În orice caz, folosirea termenului în acest context este o referire la ungerea Duhului Sfânt, care duce la afirmarea adevărului și la ascultarea de adevăr, nu doar la rostirea lui cu buzele.

Deci, acesta este testul pentru ungerea adevărată. Dacă ungerea cuiva este cu adevărat de la Dumnezeu, acel individ va practica și predica adevărul Scripturii. Etalonul pentru legitimitatea semnelor, minunilor și a pretențiilor cuiva că are ungerea este adevărul Scripturii, și nu invers. Cuvântul lui Dumnezeu este încă suficient și fără semne și minuni, și nu are nevoie de nici o validare exterioară. Simpla prezență a unei anumite manifestări supranaturale nu este un semn determinant al prezenței Duhului Sfânt, și se poate ca aceasta să fie semnul prezenței unor altor duhuri. Rezultatul adevăratei ungeri va fi întotdeauna proclamarea adevărului biblic, și niciodată a învățăturilor false. Numai prin aceasta putem ști că ungerea este de la Duhul Sfânt.

Aceste două aspecte ale folosirii cuvântului *chrio* și a cuvintelor înrudite cu acesta în Noul Testament sunt esențiale pentru viața personală a lucrătorului. Acest articol a scos în evidență nevoia ungerii cu putere în predicare, precum și necesitatea dedicării absolute a predicatorului față de adevărul biblic. Aceasta trece dincolo de viața publică a lucrătorului la umblarea sa personală cu Domnul. Noi toți trebuie să ne dedicăm căutării plinătății ungerii Duhului în putere și adevăr.

***Dacă
ungerea
cuiva
este cu
adevărat
de la
Dumnezeu,
acel
individ va
practica
și predica
adevărul
Scripturii.***

**ÎN PREZENT
PLANUL DUȘMANULUI NU ESTE MAI PUȚIN INGENIOS:
SĂ ELIMINE RUGĂCIUNEA**

CĂUTAREA INTIMITĂȚII CU DUMNEZEU

DE DAVID RAVENHILL

Dacă rugăciunea este esențială pentru credincioși, aceasta este și mai importantă pentru conducători. Eșecul în viața de rugăciune garantează eșecul atât pentru tine însuși, cât și pentru turma ta.

Ucenicii nu L-au rugat niciodată pe Isus să-i învețe cum să predice, să-și pregătească predicile sau să scoată afară dracii. Ei L-au rugat pe Isus să-i învețe să se roage, după ce au observat în repetate rânduri cum S-a rugat El.

Autoritatea și puterea lui Isus, atât în învățătura cât și în minunile Sale, și-au avut originea în comuniunea Sa zilnică cu Tatăl. Fără îndoială că ucenicii au ajuns la concluzia că elementul cheie pentru eficiența Sa în lucrare se afla numai și numai în capacitatea Sa de a comunica cu Tatăl prin rugăciune. Ca răspuns la cererea lor, Isus le-a spus pilda unui om care nu avea pâine pentru a-l servi pe oaspetele său neașteptat. Obiceiul din vremea aceea impunea ca gazda să meargă acasă la prietenul ei la miezul nopții, să ceară pâine (Luca 11:5-9).

Chemarea principală a lucrătorului este să hrănească turma. Numai această responsabilitate este suficientă pentru a absorbi timpul și energia cuiva, ca să nu mai menționăm celelalte cerințe numeroase ale slujirii. Numai atunci când învățăm să ne aducem nevoile înaintea lui Dumnezeu prin rugăciune, putem satisface în mod adecvat foamea din jurul nostru.

Primul principiu al trăirii în Împărăție este că Isus a vorbit despre nevoia noastră de a cere: „Ferice de cei săraci [cerșetorii] în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor.” Cerșetorul trăiește prin intermediul resurselor altora. Isus nu a promis cerșetorilor vreo răsplată viitoare, ci accesul imediat la resursele Împărăției Sale.

Cu cât ne recunoaștem mai repede incapacitatea, cu atât este mai bine. Isus a pus punctul pe i când a spus: „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic.” A ne ruga înseamnă a merge cu farfuriile noastre goale înaintea lui Dumnezeu și a cere hrană—atât pentru noi, cât și pentru cei care ne-au fost dați în grijă.

Cu cât este mai eficientă viața noastră de rugăciune, cu atât va fi mai efi-

**DIN VIAȚA POPORULUI LUI DUMNEZEU.
SĂ FURE ARMELE (SPIRITUALE). APOI SĂ ATACE.**

NIMENI NU ARE DREPTUL SĂ PREDICE DACĂ NU A PETRECUT MAI ÎNTÂI TIMP ÎN PREZENȚA LUI DUMNEZEU.

cientă lucrarea noastră. Cel rău este pe deplin conștient de acest adevăr și va face tot ce-i stă în putință ca să ne îndepărteze de locul rugăciunii. Cât de bine știe el că dacă noi învățăm să ne apropiem de tronul lui Dumnezeu, împărăția sa va suferi consecințele. De aceea el ni se împotrivesc, și caută să submineze orice încercare de rugăciune consecventă.

Un exemplu clar al acestei lucrări este un incident din viața Israelului, din timpul domniei lui Saul (1 Samuel 13:19). Strategia filistenilor a fost să anihileze puterea de luptă a Israelului. Planul le-a reușit, și Israelul a fost surprins fără apărare (versetul 22).

În prezent planul dușmanului nu este mai puțin ingenios: să elimine rugăciunea din viața poporului lui Dumnezeu. Să fure armele (spirituale). Apoi să atace. Acest scenariu se joacă în fiecare zi în viețile lucrătorilor, pe tot cuprinsul țării.

Tatăl meu, Leonard Ravenhill, obișnuia să spună: „Arată-mi vreo școală sau seminar biblic din America, unde se predau cursuri despre rugăciune. Noi punem accentul pe teologie, muzică, consiliere, predicare, educație creștină etc., însă acordăm puțin timp, dacă totuși acordăm pentru a-i învăța pe studenți cum să se roage. Nu este de mirare că cei mai mulți lucrători se simt fără putere, lipsiți de ungeră sau au o ungeră slabă.“

Sunt foarte recunoscător tatălui meu pentru exemplul evlavios pe care mi l-a dat în ceea ce privește rugăciunea. El petrecea 4-6 ore pe zi căutându-L pe Dumnezeu. Viața sa a fost guvernată de eternitate. Timpul său a fost petrecut în lumina veșniciei. Asemenea Mariei, el a descoperit importanța de a fi în prezența lui Dumnezeu. Lucrarea sa a avut o ungeră puternică și a fost susținută de un element rar astăzi—adevărată convingere de păcat produsă de Duhul Sfânt. Lucrătorul obișnuit este foarte conștient de lipsa sa de autoritate la amvon. Biroul său poate fi ticsit de cărți, calculatorul său încărcat cu

ultimele programe pentru studiul Bibliei și, în ciuda studiului și a învățării, cuvintele sale sunt lipsite de autoritatea și convingerea care produc schimbarea în viețile membrilor bisericii sale.

Un sondaj de opinie făcut cu câțiva ani în urmă a evidențiat faptul că lucrătorul obișnuit petrece mai puțin de 15 minute în rugăciune în fiecare zi. Cum ne putem aștepta să-i vedem pe oameni urmărind intimitatea cu Dumnezeu dacă noi, în calitate de conducători, nu practicăm ceea ce predicăm?

Când Isus i-a numit pe cei doisprezece, El i-a ales, înainte de toate să fie cu El. În al doilea rând, El i-a trimis să predice. Nimeni nu are dreptul să predice dacă n-a petrecut mai întâi timp în prezența lui Dumnezeu.

„Cum pot să-mi formez o viață de rugăciune semnificativă?“ m-am întrebat deseori, la începutul lucrării mele. Cât timp am crescut în casa părintească am observat rugăciunea zilnică a tatălui meu, dar încă nu știam cum trebuie să mă rog sau pentru ce să mă rog. Viața mea de rugăciune a fost revoluționată câțiva ani mai târziu, printr-o experiență pe care am avut-o în timpul unei închinări. Participam la o conferință pentru lucrători și dintr-o dată m-am simțit îndemnat de Duhul lui Dumnezeu să fac o listă de cuvinte referitoare la rugăciune. Aceasta nu este o formulă care să garanteze succesul, dar cred că va fi de ajutor celor care doresc cu înflăcărare să aibă zilnic un timp semnificativ de rugăciune.

1. ÎNCHINAREA

Închinarea este chemarea noastră finală. Eu sunt provocat mereu și mereu de cuvintele lui Isus (Luca 17:7-10) referitoare la stăpânul al cărui rob era afară pe câmp păscând oile sau arând. Lucrarea are două aspecte: păstoria turmei (care implică latura pastorală), și aratul pământului (care reprezintă elementul evanghelistic). Ambele lucrări sunt vitale și esențiale pentru înaintarea Împărăției lui Dumnezeu. Totuși, după ce robul se

întoarce acasă la sfârșitul zilei, fără îndoială obosit și sleit de puteri din cauza slujirii scopului stăpânului său, stăpânul său îi spune: „Gătește-mi să mănânc, încinge-te, și slujește-mi până voi mânca și voi bea eu“ (versetul 8).

Aceasta este închinarea. Cunoaștem cu toții importanța îngrijirii turmei. Câți dintre noi înțeleg pe deplin importanța de a-I sluji Domnului Însuși? Este un lucru să slujești scopului lui Dumnezeu și cu totul altul să slujești *Persoana* lui Dumnezeu.

2. CUVÂNTUL

Lucrătorii au un privilegiu minunat și o responsabilitate extraordinară de a proclama Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul singur poate ucide. Acesta poate produce viață numai împreună cu ungera Duhului Sfânt.

Asemenea ucenicilor după ziua Cincizecimii, noi trebuie să ne rugăm zilnic ca să putem vesti Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală. Noi suntem dependenți nu numai de ungera Duhului Sfânt, ci și de iluminarea Sa. Trebuie să avem iluminați ochii înțelegerii noastre. Adevărul însuflețit de Duhul va fi uns de Duhul.

Tatăl meu a predicat mai multe mesaje de sute de ori. El le-ar fi putut predica și în somn, însă, înainte de-a le predica, petrecea ore în șir în rugăciune. El îl cita deseori pe Spurgeon: „Nimeni nu aruncă securea după ce a tăiat copacul, ci îi ascute tăișul din nou.“ Tatăl meu a știut ce înseamnă a-I permite Duhului lui Dumnezeu să „ascută“ tăișul Cuvântului.

3. LUCRĂRILE

Lucrările se referă la întregul tăram supranatural. Cineva a spus odată că noi avem prea mulți predicatori care să apere credința și prea puțini care să demonstreze credința. Isus a spus: „Cei ce cred în Mine vor face lucrări mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.“ Cei mai mulți dintre noi afirmăm cu mândrie că noi credem în minuni, și totuși eșuăm lamentabil când este vorba să ne demonstrăm

credința. Este timpul să fim cinstiți și să ne alăturăm lui Ghedeon în strigătul său de căutare a realității: „Dacă Domnul este cu noi . . . unde sunt toate minunile acelea pe care ni le istorisesc părinții noștri?“ (Judecători 6:13). Numai atunci când ne vom apropia de tronul lui Dumnezeu în rugăciune, vom vedea activitatea supranaturală a Duhului Sfânt manifestată în bisericile noastre. Unul dintre profesorii mei de la colegiul biblic obișnuia să spună că a căuta cu înfocare darurile spirituale este o poruncă tot atât de importantă ca și porunca să nu furi.

4. RĂZBOIUL SPIRITUAL

Fiecare conducător spiritual constituie o țintă pentru dușman—„bate păstorul și risipește oile“. Trebuie să ținem minte sfatul pe care Pavel l-a dat presbiterilor din Efes: „Luați seama la voi înșivă.“ El s-a adresat cu aceleași cuvinte lui Timotei: „Ia seama la tine însuși.“ Pavel nu a spus că liderii trebuie să-și urmărească mai întâi propriile lor interese—aceasta ar fi esența egoismului—ci i-a avertizat pe cei din conducere să se asigure că sunt sănătoși din punct de vedere spiritual, nu doar pentru liniștea lor, ci pentru a putea conduce eficient. Dacă dușmanul nu ne poate întoarce împotriva lui Dumnezeu, el va face tot ce-i stă în putință pentru a-L vedea pe Dumnezeu întorcându-Se împotriva noastră din cauza mândriei noastre.

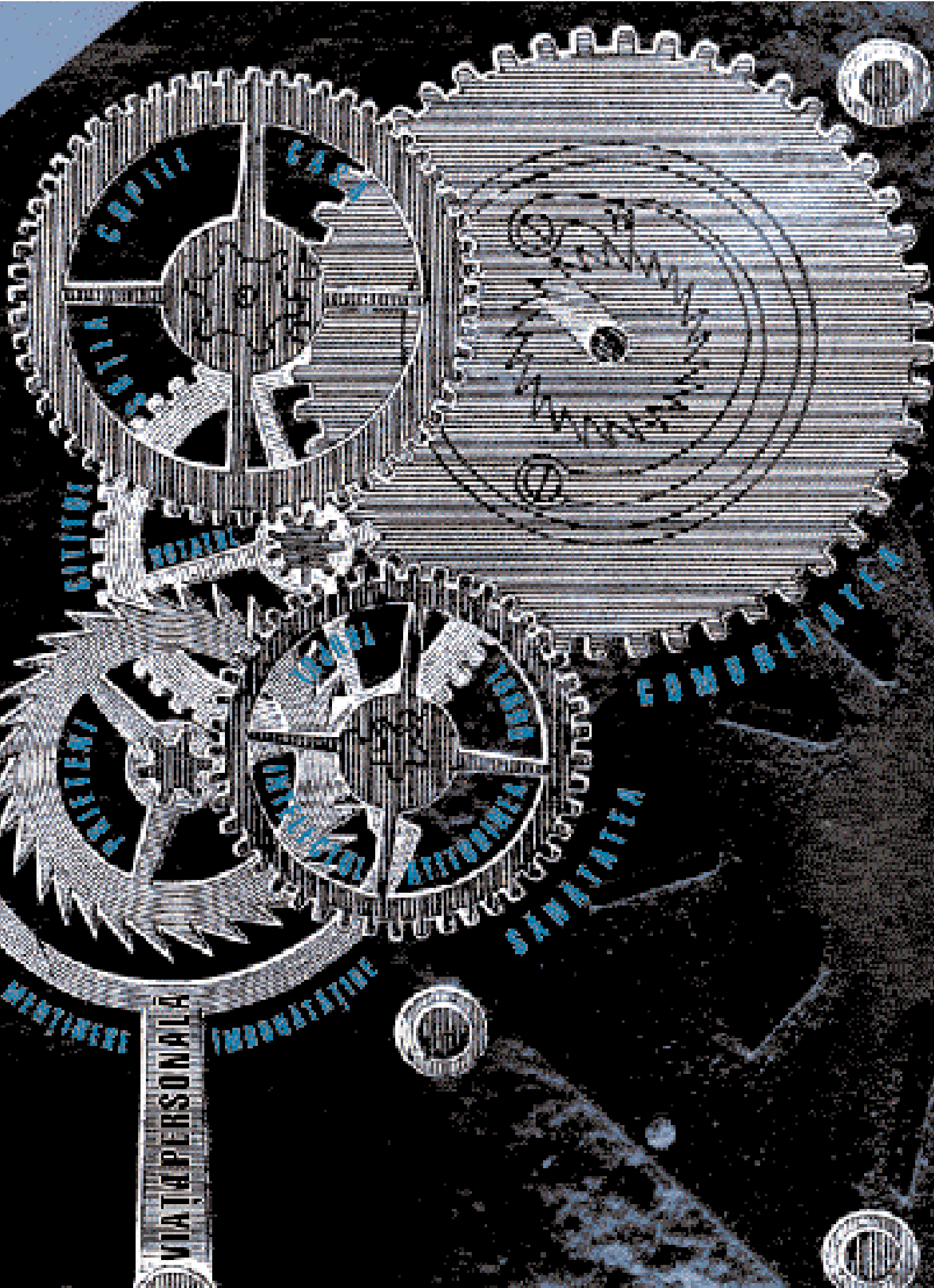
Noi trebuie să învățăm, de asemenea, cum să purtăm războiul spiritual eficient, pentru membri bisericii noastre. Astăzi, mulți lupi caută să ne mănânce oile. Noi trebuie să învățăm cum să ne împotrivim și să-i apărăm pe cei pe care ni i-a încredințat Dumnezeu.

5. SOȚIA ȘI FAMILIA

Deseori familiile suferă din cauza cerințelor excesive ale slujirii. Iov se trezea devreme, în fiecare dimineață, pentru a se ruga lui Dumnezeu pentru familia sa. Nu există o satisfacție mai mare pentru cineva decât să-și crească

(*Continuare în pag. 14*)

**MĂ
ÎNGRIJOREZ
DACĂ NU
POT SĂ
PLÂNG,
FIINDCĂ
ACESTA ESTE
UN SEMN
SIGUR CĂ
INIMA MEA
S-A RĂCIT ȘI
S-A ÎMPIETRIT
FAȚĂ DE
NEVOILE
DIN JURUL
MEU.**

VIAȚIA PERSONALĂ

SAȚIȘII

NOTĂRI

PRIVIREA

PROBĂ

ACTIVITATEA

SANĂTATEA

COMUNITATEA

MENȚINERE

INNOVAȚIUNE

AMUON

Fără

DE T. RAY RACHELS

Se spune că un ceasornicar a murit fără să lase în urma sa nici copii, nici ucenici. Astfel, satul său nu mai avea pe nimeni care să repara ceasuri. Într-o zi, un ceasornicar vestit a trecut prin sat și oamenii l-au rugat să le repara ceasurile stricate. După ce le-a examinat, el a spus că va repara numai ceasurile ale căror proprietari au continuat să le întoarcă—numai acelea vor putea să-și „amintească” cum să măsoare timpul.

Munca unui lucrător are propriul ei ceas încorporat. Uneori acesta ne înghiontește ușor cu acele lui, alteori sună alarma. Indiferent de felul în care ne atrage atenția, acesta are un impact semnificativ asupra vieților noastre. Planul lui Dumnezeu pentru noi este să avem o viață stabilă și ordonată, fără să alergăm buimăciți înapoi și încolo. S-ar putea să ne fie imposibil să facem ca ceasul nostru să meargă corect, dar cel puțin îl putem întoarce, astfel încât acesta să nu „uite”.

DEZVOLTĂ RELAȚII BUNE DE PRIETENIE

Pavel i-a scris lui Filimon numindu-l „preaiubitul Filimon, tovarășul nostru de lucru”, și a menționat că a fost înviorat deseori prin el. Un prieten bun într-o zi rea este asemenea unui pahar cu apă rece pentru un om însetat.

De exemplu, îmi amintesc de o dimineață de joi în care m-am confruntat cu cele mai dificile probleme și discuții, pe care le-am avut de când m-am mutat în biroul districtului. Toate lucrurile erau pe dos și cuvintele unui om bun îmi sunau în urechi: „Eu sunt oaia care s-a pierdut din turma de 100 de oi. Cui îi pasă? Ce vei face ca să mă găsești? Sistemul existent îi macină pe oameni . . .”

Uneori avem
nevoie de
prieteni
care să fie
împreună cu noi,
în timp ce ne
recăpătăm
echilibrul și
perspectiva corectă
asupra vieții.

**Ținerea unui
jurnal
îți întărește
minte, făcând-o
în stare să vadă
lucruri noi și
minunate, și
dându-ți
posibilitatea
să vezi viața
din interiorul
duhului tău.**

Pe la ora 11, prietenul meu, Wayne Tesch, m-a sunat și m-a invitat să luăm masa împreună.

„Sună bine“, i-am răspuns eu, „dar s-ar putea să nu îți ofer o companie prea plăcută în primele 10-15 minute. Am avut o dimineață dificilă“.

„Nici o problemă“, mi-a răspuns el și l-a citat pe Robert Schuller: „Când drumul devine dificil, oamenii perseverenți, tenaci continuă să înainteze!“

A adus două pachete mari de gumă de mestecat. „Îți amintești că atunci când eram copii“, mi-a spus el, „noi aveam gumă de mestecat și puteam scăpa de necazurile noastre?“

Tesch mi-a întins un pachet de gumă și mi-a spus: „Hai să mestecăm niște gumă și să privim la cărțile de baseball!“ Așa am și făcut, în tăcere și apoi ne-am văzut mai departe de treburi.

Uneori avem nevoie de prieteni care să fie împreună cu noi, în timp ce ne recăpătăm echilibrul și perspectiva corectă asupra vieții.

EXTINDE-ȚI MARGINILE VIEȚII TALE PERSONALE

Fă acest lucru citind cărți bune, făcând însemnări sau ținând un jurnal, și lărgindu-ți cercul de prieteni.

Citirea cărților bune, nu numai că va menține curgerea sevei tale intelectuale în direcția corectă, dar din când în când va duce și la descoperirea unor adevărate comori.

Cu câțiva ani în urmă am citit ultima carte a lui James „Scotty“ Reston, *Termenul final, o amintire* în care el povestește diferite întâmplări de la începutul carierei sale de reporter al ziarului *New York Times*.

Reston se ocupa de etapa națională a curselor de cai cu obstacole, din Anglia anilor 1930. I s-a spus să transmită cât mai repede posibil numele calului câștigător. Ziarul *Times* dorea să fie primul care să publice numele câștigătorului, așa că Reston a făcut pregătiri amănunțite pentru a câștiga lupta cu competiția. Chiar în clipa când calul a trecut linia de sosire, Reston avea să și transmită mesajul peste Atlantic.

A fost o cursă strânsă în care doi cai,

Battleship și Royal Danielli, conduceau plutonul. Caii au ajuns la linia de sosire. Reston n-a așteptat anunțarea oficială a câștigătorului, ci a transmis mesajul prin cablu: „Royal Danielli câștigă etapa națională.“

Câștigătorul oficial a fost anunțat după o lungă întârziere: „Câștigătorul este Battleship.“

El a alergat din nou să transmită un alt mesaj: „Battleship a câștigat etapa națională; repet Battleship, nu Royal Danielli.“

Reston a spus că a învățat două lecții: (1) Fii primul dacă poți, dar obține informațiile corecte. (2) El a făcut greșeala de a nu privi în lungul liniei de sosire, ci a privit dintr-un anumit unghi; de aceea, observația lui a fost greșită.

„Am învățat, de asemenea, că în viața multe lucruri depind de punctul de vedere al observatorului . . . din punctul meu de vedere, nimic nu pare la fel cu ceea ce pare din punctul de vedere al altcuiva.“ El a încheiat citându-l pe un coleg de-al său mai în vârstă, cu care fusese împreună în tribuna presei la competiția respectivă: „Pentru a da un verdict corect trebuie să stai perpendicular pe linia de sosire.“ Niciodată nu voi uita acest sfat“, a spus Reston.

Mult mai târziu în timpul slujirii mele am învățat importanța păstrării unor note cuprinzătoare a mesajelor mele. La predicile vechi am niște notițe scurte, și dacă viața mea ar depinde de acestea, nu mi-aș mai aminti povestirile și ilustrațiile.

Ținerea unui jurnal îți întărește mintea, făcând-o în stare să vadă lucruri noi și minunate, și dându-ți posibilitatea să vezi viața din interiorul duhului tău. Cineva a spus: „Cea mai ștearsă cerneală este mai clară decât amintirea cea mai puternică.“

Nu mi-aș putea aminti detaliile, evenimentele specifice ale vieții mele și observațiile, dacă acestea nu ar fi fost scrise pe hârtie, dar amintirile plăcute sunt închise pentru totdeauna în acel jurnal.

În lucrare, cei mai mulți dintre noi ne

învârtim într-un cerc atât de limitat de prieteni încât dacă ne întâlnim din întâmplare cu un necredincios, ne blocăm, nu mai știm cum să acționăm. Este mai ușor să-i lăsăm în grija membrilor bisericii noastre.

Când m-am dus pentru prima dată ca pastor la Long Beach, un prieten creștin m-a dus cu mașina pe lângă Clubul de Atletism, mi l-a arătat, și a spus: „Trebuie să te înscrii la clubul acesta, chiar dacă numai pentru a-ți face prieteni și pentru a cunoaște comunitatea aceasta. S-ar putea ca oamenii care sunt membri la acest club să nu vină niciodată la biserica ta, dar ai putea avea o influență reală dacă vei ajunge să-i cunoști pe unii dintre ei.”

M-am înscris la club, și acesta a devenit unul dintre cele mai semnificative locuri pentru slujire și prietenie din perioada în care am lucrat ca pastor. Este uimitor câte uși se deschid când îi întâlnești pe oameni acolo unde sunt ei.

DEZVOLTĂ-ȚI UN DUH SĂNĂTOS ȘI O ATITUDINE SĂNĂTOASĂ

Lucia a spus: „Viața se aseamănă cu o călătorie pe mare cu vaporul. Unor oameni le place să stea pe puntea din față, ca să vadă încotro se îndreaptă. Altor le place să stea pe puntea din spate, pentru a urmări locurile prin care au trecut. Tu din care categorie faci parte?”

Charlie Brown a răspuns: „Nu știu. Se pare că niciodată nu pot să-mi găsesc locul.”

Această povestire își are o asemănare în viața lucrătorilor. Nu pentru că noi nu putem face nimic bun, ci fiindcă rolurile noastre seamănă mai mult cu acela al unui tată care aduce acasă într-o cutie, un leagăn pentru copiii săi, ușor de montat în mărul din spatele casei. Pornind de la ideea unui leagăn trebuie să parcurgi un drum plin de lacrimi și frustrări până să ajungi la triumful produsului final.

„Dacă vei găsi înțelepciunea,” a spus Solomon, „vei avea un viitor și nu ți se va tăia nădejdea” (Proverbe 24:14).

Recent l-am auzit pe Stephen R. Covey vorbind despre opt semne pe

care le-a descoperit la conducătorii buni. Vei găsi aceste caracteristici și în lucrătorii sănătoși:

1. Caută modalități de-a te perfecționa prin citire, întrebând sau participând la programe de instruire. „Cei mai mulți oameni au tendința de-a se baza pe ceea ce au învățat ieri,” a spus Covey, „în loc să aibă un spirit al perfecționării continue.” Când nu cauți să te perfecționezi tu însuși este greu să-i îndemni pe alții să procedeze astfel.

2. Ești orientat spre slujire. Cu alte cuvinte, mai întâi te întrebi de ce au nevoie ceilalți oameni, și nu care sunt lucrurile care îți lipsesc ție.

3. Radiază energie pozitivă și evită energia negativă.

4. Crede în ceilalți oameni—afirmă și vezi valoarea, și potențialul din alții.

5. Trăiește o viață echilibrată între muncă, casă și comunitate.

6. Privește viața ca o aventură; tu ai o siguranță interioară și privești fiecare zi într-un mod nou, proaspăt.

7. Prețuiește diferențele—înțelege că metodele tale nu sunt sinonime cu metodele corecte și privește alternativele noi ca fiind încântătoare, nu amenințătoare.

8. Poartă-ți de grijă din punct de vedere fizic, prin exerciții, astfel încât să fii sănătos; din punct de vedere intelectual, prin citire (închide televizorul); și din punct de vedere spiritual, prin rugăciune, și concentrându-te asupra lucrurilor care te inspiră.

Aceste calități reflectă o latură foarte practică pentru dezvoltarea personală a oricărui spirit și a oricărei atitudini.

ZIDEȘTE UN CĂMIN PRIMITOR, PLĂCUT PENTRU FAMILIA TA

Dacă există pe pământ vreun loc care trebuie să fie un model al dragostei lui Hristos pentru Biserică, acesta este casa mea. Aceasta este, în miniatură, scena cea mai importantă în care crește Împărăția lui Dumnezeu, și aceasta începe între mine și soția mea.

Cu câțiva ani în urmă, într-o seară înainte de a merge la culcare, discutam împreună cu Judy. Ea a început să spună ce crede despre o problemă cu care eu

Cei mai mulți dintre noi, cei implicați în lucrare, ne învârtim într-un cerc atât de limitat de prieteni încât dacă ne întâlnim din întâmplare cu un necredincios, ne blocăm, nu mai știm cum să acționăm. Este mai ușor să-i lăsăm pe aceștia în grija membrilor bisericii noastre.

nu eram de acord. Primul meu impuls a fost să obiectez împotriva punctului ei de vedere (lucru pe care îl făcusem întotdeauna înainte, uneori foarte aprins), însă am reușit să mă stăpânesc. Am privit-o, am zâmbit, și i-am spus: „Dragă, nu sunt sigur cu privire la lucrul acesta dar, indiferent de ceea ce spui, crezi sau simți în legătură cu el, eu te iubesc oricum.“

Nu cred că cuvintele în sine au fost importante, ci felul în care Domnul m-a ajutat să le spun, a fost ceea ce a făcut-o să se cuibărească în brațele mele, și să spună cu un oftat: „N-ai dori să putem lua viața de la capăt—să începem din nou căsătoria cu anii aceștia de experiență? Am petrecut atât de mulți ani apărându-ne concepțiile noastre opuse și corectându-ne unul pe altul, fiindcă nu am înțeles cât de important este să ne oferim unul altuia spațiul de care avem nevoie pentru a fi fericiți.“

Aceasta poate fi una dintre cele mai răspândite tensiuni între cei căsătoriți; adică sufocarea unuia de către celălalt cu o tiranie de lucruri care *au trebuit, trebuie și vor trebui*—fără să oferim unul altuia posibilitatea de-a crește puternic ca persoană, fără să-i dăm în cap cu propriile noastre așteptări. Pomii și florile cresc cel mai bine atunci când li se oferă spațiu, lumină și apă. Oamenii, la fel.

Celelalte laturi ale vieții private a lucrătorului, atunci când sunt bine alcătuite, au o contribuție extraordinară la împlinirea vieților noastre.

Dumnezeu ne-a chemat pe câmpul Său de lucru, și ne garantează o rețea sfântă a harului Său: „Voi sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și a prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine încheagată, crește ca să fie un Templu

sfânt în Domnul. Și, prin El, și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul“ (Efeseni 2:19-22).

CĂUTAREA INTIMITĂȚII CU DUMNEZEU

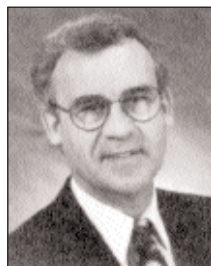
copiii pentru a sluji lui Dumnezeu. Nu-i neglija prin lipsa rugăciunii.

Soțiile noastre sunt cele mai prețioase comori pe care le avem. Sprijinul și ajutorul lor sunt esențiale pentru o slujire eficientă, și ele merită cea mai mare atenție din partea noastră, în special prin rugăciune. Noi trebuie să ne aducem zilnic soțiile și familiile înaintea lui Dumnezeu, cerând binecuvântarea Sa peste ele și trăsmitând dragostea Sa prin noi spre ele.

6. LUMEA

De prea multe ori viziunea noastră este limitată la propria noastră adunare și la nevoile ei; totuși Dumnezeu nostru este Dumnezeuul popoarelor. Dă-I voie să pună pe umerii tăi o povară pentru nevoile lumii. Ridică-ți ochii spre holde și cere să-și împlinească promisiunea de a-ți da popoarele ca moștenire. De ce n-ai începe cu propria ta comunitate? În timp ce treci prin localitatea în care trăiești, roagă-te lui Dumnezeu pentru aceasta. Cere-I să-ți descopere ce duhuri specifice se împotrivesc înaintării Împărăției Sale. În timp ce era în Efes, Pavel a înțeles că cetatea era guvernată de închinarea la zeița Diana.

Nu este de mirare că el a scris în epistola sa adresată efe-

senilor: „Noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor...“ (Efes. 6:12).

7. PLÂNSUL

Amintindu-și de lucrarea sa împreună cu Timotei, Pavel i-a scris acestuia: „Îmi aduc aminte de lacrimile tale.“ El n-a vorbit despre învățătura sau predicarea lui Timotei, ci ceea ce n-a putut să uite au fost lacrimile acestuia. Nu mulți dintre noi ar dori ca cineva să-și aducă aminte de lacrimile noastre, deoarece cei mai mulți bărbați cred că lacrimile sunt un semn de slăbiciune. Totuși Isus a plâns pentru Ierusalim, Pavel a plâns pentru starea bisericii, și Ieremia a plâns pentru Israel. Mă îngrijorez dacă nu pot să plâng, pentru că acesta este un semn sigur că inima mea s-a răcit și s-a împietrit față de nevoile din jurul meu.

8. AȘTEPTAREA

Pentru mulți oameni rugăciunea nu este nimic altceva decât o listă de cereri citită în grabă, în timpul cel mai scurt posibil. Cu toate acestea, rugăciunea este mai mult decât un monolog—aceasta este o comuniune, vorbire și ascultare (așteptare pentru a auzi). Așteptarea nu este în mod necesar ceva pasiv; este ca și cum ai aștepta un autobuz. Nu poți face nimic ca să-i grăbești sosirea, și totuși prin pasivitate poți să-l pierzi. Cultivă-ți o ureche care să audă. Nu uita: „Lipsa rugăciunii este egală cu lipsa puterii.“

PLANIFICĂ

CONCENTREAZĂ-TE

CONSTRUIEȘTE

RECAPITULEAZĂ

EXPLOREAZĂ

STUDIUL PERSONAL

Studiul personal— coloana vertebrală a unei lucrări publice eficiente

DE CHARLES B. NESTOR

CERINȚELE predicării și învățării impun ca slujitorul lui Dumnezeu să studieze Scripturile. Pregătirile pentru lecții și pentru predică pot necesita ore întregi de studiu în fiecare săptămână. După ce a petrecut atât de mult timp cu Biblia, lucrătorul ar putea simți că s-a dedicat suficient de mult studiului. Cu toate

acestea, predicarea și învățarea devin superficiale dacă viața privată a lucrătorului nu este susținută de un studiu biblic personal consecvent.

Studiul biblic poate să fie o parte a timpului personal de părtășie zilnică cu Dumnezeu. Totuși, acesta ne cheamă la studierea riguroasă a Scripturii pentru o îmbogățire personală și profesională și pentru o creștere spirituală care trec

dincolo de părtășia zilnică cu Dumnezeu. Concediile și retragerile personale în singurătate, în care diminețile sunt rezervate pentru studiu, vor înprospăta și stimula slujirea viitoare, umplând rezervoarele din care pot veni aplicațiile în lucrare. Repetițiile muzicianului dinaintea concertului și antrenamentul personal al atletului de dinaintea concursului sunt vitale pentru calitate în muzică și sport. Tot astfel, viața de studiu personal a lucrătorului este coloana vertebrală a succesului său în slujirea publică. Iată câteva idei și metode care pot face ca studiul biblic personal să fie eficient și atrăgător.

FĂ-ȚI UN PROGRAM DE CITIRE

Studiul începe cu citirea Bibliei însăși. Urmează un plan de citire a Bibliei. Planurile de citire a Bibliei într-un an pot fi hărți bune pentru călătorie, însă pot deveni plictisitoare ca și o autostradă, unde progresul poate fi observat doar prin trecerea pe lângă bornele kilometrice. Drumurile secundare oferă mult mai multe variații scenice. Alcătuieste-ți propriul itinerar. Oprește-te și analizează amănunțit lucrurile care îți atrag atenția.

PLANIFICĂ SUBIECTELE PE CARE SĂ LE URMĂREȘTI

Planifică pasaje sau cărți specifice din Biblie pe care nu le-ai studiat în ultimul timp. Diversifică subiectele pe care le studiezi, pentru a obține impactul complet al întregii revelații. Este ușor să-ți formezi diferite obiceiuri. De-a lungul anilor, am petrecut un timp considerabil cu epistolele, în special cu cele scrise de apostolul Pavel. Recent am văzut nevoia de-a mă concentra asupra Evangheliilor și de-a petrece timp recapitulând cuvintele și lucrările lui Isus. Echilibrul care include întreaga Scriptură este important.

Într-o călătorie recentă pe care am făcut-o împreună cu familia mi-am rezervat diminețile pentru a citi cartea Apocalipsei. Nu m-am concentrat numai asupra escatologiei sau profeției. Am căutat să aud mesajul așa cum l-au auzit cele șapte biserici din Asia, când le-a fost citit pentru prima dată. Am dorit să descopăr încurajarea pe care această carte a adus-o

primilor creștini, care treceau prin persecuții mari. Din însemnările pe care le-am făcut atunci, am dezvoltat mai târziu o serie de mesaje intitulată „Trăind ca și creștini într-o lume cu probleme“. Scopul studiului meu personal nu a fost pregătirea pentru predică, însă studiul meu a devenit o sursă din care ulterior m-am putut alimenta.

Chiar dacă scopul nu este pregătirea pentru duminică, menținerea studiului personal este importantă. Studiul personal al Bibliei devine izvorul de idei care va umple conducta pentru predicarea și învățarea viitoare. Uscăciunea în pregătire poate fi evitată atunci când există un rezervor umplut prin studiul personal.

EXPLOREAZĂ

DIFERITE TRADUCERI

Studiul personal este un timp pentru explorarea diferitelor traduceri. Fiecare traducere oferă propria ei dinamică. Folosirea versiunilor paralele oferă beneficiul suplimentar de a putea compara imediat redări alternative ale textului.

Cu ceva timp în urmă am descoperit *Tanakh*-ul, o traducere evreiască a Vechiului Testament. Citirea acesteia în timpul studiului mă încântă. Părțile poetice tind să prindă nuanțele poeziei ebraice prin mijloace care scapă altor versiuni. Numele lui Dumnezeu sunt transliterate din ebraică, lucru care îl ajută pe cititor să aprecieze puterea și diversitatea conținută în aceste revelații privitoare la Persoana lui Dumnezeu.

Biblia deschisă (Open Bible) este o altă unealtă bună. Aceasta folosește traducerea New American Standard și introduce diferite simboluri ușor de folosit, care atrag atenția cititorului asupra aspectelor gramaticale cum sunt timpul, modul și diateza verbelor. Familiile de cuvinte sunt identificate prin cifre care arată rădăcina acestora, și cuvintele accentuate în original sunt scrise cu caractere italice.

Cei care cunosc greaca și ebraica pot să-și păstreze aceste unelte într-o stare bună citind și studiind textele originale, lucru care slujește mai multe scopuri în același timp. Aceasta ajută la dezvoltarea vocabularului în limbile respective, și la

Planurile de citire a Bibliei într-un an pot fi hărți bune pentru călătorie, însă pot deveni plictisitoare ca și o autostradă, unde progresul poate fi observat doar prin trecerea pe lângă bornele kilometrice.

Studiul personal al Bibliei devine izvorul de idei care va umple conducta pentru predicarea și învierea viitoare.

observarea nuanțelor înțelesului care se pierd prin traducere. Ca parte a studiului, un anumit timp poate fi dedicat traducerii anumitor cărți. În timp, cel care face lucrul acesta poate să-și alcătuiască propria traducere a mai multor cărți, sau chiar a întregii Biblii.

O disciplină mi-a fost sugerată de Arthur Graves, fostul președinte al Colegiului Biblic Southeastern, și anume, obiceiul său de a studia Biblia fără să facă însemnări în ea. El a văzut cât de important este să te apropii de fiecare dată de un text proaspăt. Aceasta te ajută să descoperi noi semnificații ale lucrurilor pe care nu le-ai văzut înainte, în loc să fii atras spre lucrurile care ți-au captat atenția anterior.

BIBLIILE DE STUDIU

Unii lucrători găsesc folositoare utilizarea Bibliilor de studiu. Există deja mai multe tipuri disponibile, și altele noi sunt în curs de apariție. Tendința este să citești imediat comentariile autorului, care pot să conțină preferințe teologice—interpretări care pot să-ți influențeze propriul studiu. Fii atent la predilecțiile autorului. Un exemplu în acest sens este istoria Bibliei Scofield cu trimiteri. Concepțiile lui Scofield privitoare la anumite probleme doctrinare au devenit adevăr acceptat de unii dintre cititorii acesteia, așa că atunci când editorul a schimbat notele în ediția a doua, oamenii s-au plâns că Biblia însăși a fost schimbată.

O Biblie bună de studiu oferă niște informații care nu sunt foarte evidente în text (de exemplu, date geografice, definiții ale cuvintelor dificile sau care au conotații culturale, lămuriri istorice și aspecte diferite ale înțelesului). Biblia de studiu NIV (New International Version) oferă păreri alternative cu privire la înțeles, fără să argumenteze în favoarea vreuneia dintre ele. Această Biblie de studiu este rezultatul unei echipe de specialiști, și nu este limitată la punctul de vedere al unei singure persoane.

COMENTARIILE

Ceea ce am spus despre folosirea Bibliilor de studiu poate fi spus și despre comen-

tarii. Aceste lucrări trebuie aduse la text, însă nu trebuie folosite ca înlocuitor pentru interpretare, deoarece ar însemna să depinzi în mod exclusiv de munca altora. Cele mai bune sunt comentariile de natură exegetică.

Într-un comentariu bun pentru studiu trebuie să existe câteva elemente esențiale. Acesta trebuie să indice elementele importante ale textului și să ofere diferite semnificații sugerate, concepția proprie a autorului fiind deosebită de a celorlalți, și însoțită de argumentarea care duce la concluzia autorului. Trebuie să existe note bune referitoare la problemele istorice, lingvistice și textuale, însoțite de o bibliografie amplă, care să-l îndrume pe cititor și spre alte surse de informații.

Valoarea reală a unui comentariu se găsește adesea în notele de subsol, și nu în textul principal al acestuia. Un exemplu bun pentru aceasta este *Biblia ancoră* (The Anchor Bible). Studentul conservator poate găsi comentariile puțin utile, în timp ce notele sunt o mină de aur de informații folositoare. Unele volume merită cumpărate numai pentru note. Comentariul în două volume al Evangheliei după Ioan, de Raimond Brown este un exemplu excelent.

Seturile de comentarii arată bine pe rafturile bibliotecii, însă este mai benefic și mai economic să alegi comentarii asupra unor anumite cărți, care sunt recunoscute drept foarte bune. Înainte de-a cumpăra o carte, studiază recenziile din jurnalele profesionale și studiază atent bibliotecile teologice și librăriile.

Practica cumpărării unui comentariu nou asupra unei cărți a Bibliei, atunci când studiezi din nou cartea respectivă, poate să păstreze studiul stimulat, să-ți ofere un material nou și să fie un mod eficient de a-ți dezvolta o bibliotecă bună pentru studiu. Aceasta încurajează, de asemenea, diversitatea obiceiurilor de studiu.

În ce mă privește, am încercat să mă țin departe de comentariile omiletice și expunerile neexegetice. Cele mai bune cărți pentru studiu sunt cele pe care le-au folosit scriitorii expunerilor. Scopul studiului nu este de a prezenta într-o formă

(Continuare în pag. 20)

Toate lucrurile sunt cu putință, crede numai! Moștenirea trezirii lui

Smith Wigglesworth

DE GARY B. MCGEE

Alergând în josul unei străzi din Vevey, Elveția, tânărul Kenneth Ware auzi pe cineva strigându-l: „Băiete, vino aici! Scoate limba!” Cum mama lui avea o mulțime de prieteni care vorbeau engleza, el a crezut că omul trebuie să fie un medic american. Dar departe de a fi medic, omul acela era Smith Wigglesworth, unul dintre primii evangheliști vindecători din mișcarea pentecostală.

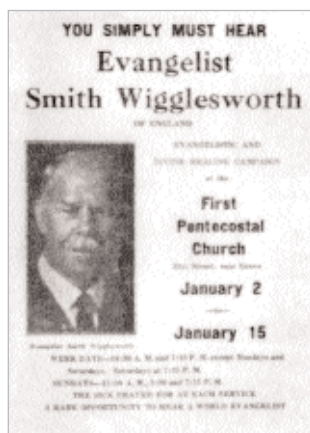
Ware fusese un copil neglijat și acum, la vârsta de 15 ani se bâlbâia rău. Wigglesworth a atins limba băiatului ce stătea în fața lui și dintr-o dată a spus: „Băiete, această limbă va predica Evanghelia!” Din acel moment bâlbâiala a încetat, iar mai târziu, Ware avea să devină misionar în Franța.

Pentecostalii s-au deosebit de frații și surorile lor din alte mișcări evanghelice prin credința lor puternică în dorința lui Dumnezeu de a face minuni, ca răspuns la rugăciune. Spre deosebire de ei, majoritatea creștinilor din vremea aceea credeau că minunile, fie au încetat în perioada apostolică, fie, când totuși au avut loc, că Dumnezeu în suveranitatea Sa a ales să acționeze în acel mod.

În ambele cazuri era inutil să te rogi și să aștepti să vezi minunile întâmplându-se. Dar pentru pentecostali, Isus promise-se în Marcu 16:17,18: „Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede. . .”

Credința îndrăzneată a lui Wigglesworth, predicarea sa plină de culoare, metodele sale controversate și mărturiile remarcabile care au însoțit lucrarea sa, l-au făcut legendar. De fapt, după moartea lui Wigglesworth, a lui Aimee

Semple McPherson și a lui Charles S. Price în anii 1940, unii credincioși pesimiști au ajuns la concluzia că ungerea Duhului Sfânt din mișcarea pentecostală a fost îngropată odată cu ei. Totuși, în zilele noastre, o generație mai tânără care caută să experimenteze puterea și prezența Duhului Sfânt în mărturisirea creștină, se întreabă: „Cine a fost Smith Wigglesworth? De ce i se spune „Apostolul credinței?”

INSTALATORUL DIN BRADFORD

Cei care l-au cunoscut în anii tinereții sale, nu și-ar fi putut imagina că, într-o zi, el va vedea mii de oameni convertiți; că va avea grămezi de cărje și proteze aruncate la o parte în întâlnirile sale, și că el va deveni ținta acțiunilor

ostile ale unui guvern străin. Wigglesworth a fost convertit la vârsta de 8 ani în timpul unei treziri metodiste Wesleyne, și confirmat 2 ani mai târziu de către un episcop anglican. Un prieten din mișcarea creștinilor după Evanghelia din Plymouth l-a instruit în ceea ce privește învățătura Bibliei. Având o concepție radicală în privința credinței, creștinii după Evanghelia îi încurajau pe cei implicați în lucrarea Domnului pur și simplu să se roage, și să se încreadă în Dumnezeu pentru satisfacerea nevoilor materiale. Aceasta însemna că împărtășirea publică a nevoilor cuiva nu arăta altceva decât lipsa de credință.

În primii ani ai săi, renumitul George Müller, un alt „produs” al creștinilor după Evanghelia, a modelat „viața prin credință” idealizată în orfelinatul său din Bristol. Fără a se trâmbița nevoile financiare necesare întreținerii mai multor mii de copii,

Credința îndrăzneată a lui Wigglesworth, predicarea sa plină de culoare, metodele sale controversate și mărturiile remarcabile care au însoțit lucrarea sa, l-au făcut legendar.

Studiul personal...

nouă rezultatele altora, ci de a descoperi minunea și încântarea prin cercetarea personală a mesajului Scripturii. Dacă acest lucru este făcut ca o disciplină regulată, cel care studiază va avea rezultatele disponibile sub forma unei resurse personale, care mai târziu vor îmbogăți predicile și expunerile pe care le va prezenta lucrătorul.

CONCLUZII

Când lucrătorul aude textul cu convingere în inima lui, mai târziu cuvântul acesta va trăi în inimile ascultătorilor. Mesajul amvonului se dezvoltă din pepiniera studiului personal, unde Cuvântul lui Dumnezeu a fost „arat“ periodic și consecvent de către predicator. Studiul biblic personal va umple silozurile cu grâne bogate. Când amvonul îl cheamă, lucrătorul va avea o abundență din care să își alcătuiască lecțiile și predicile individuale. În locul tiraniei sindromului de sâmbătă noaptea, predicatorul se va întreba cum va putea să transmită vreodată tot ceea ce are la dispoziție. Așa sunt resursele infinite ale Cuvântului lui Dumnezeu.

În cartea sa, *Cuvântări pentru studenții mei*, Charles Spurgeon a spus că cineva poate să evalueze rugăciunea personală a lucrătorului după rugăciunea publică a acestuia. El trage concluzia că eficiența în public este rezultatul direct a ceea ce se practică într-un cadru privat. Același lucru poate fi spus și despre studiul biblic personal al lucrătorului. Lucrarea publică care se bazează doar pe studiul care are ca rezultat predici și lecții ce urmează a fi prezentate, va fi deficitară și superficială, dacă aceasta nu se bazează pe un studiu biblic personal, sârguincios și disciplinat. ☞

Dumnezeu S-a îngrijit de aceste nevoi în mod miraculos. S-ar putea ca faima lui Müller să-l fi inspirat pe Wigglesworth. Deși el a afirmat că citea numai Biblia, este foarte probabil că influența creștinilor după Evanghelie a reprezentat sămânța din care s-a dezvoltat mai târziu încrederea lui în „rugăciunea făcută cu credință“ (Iacov 5:15).

Spre sfârșitul adolescenței sale în Bradford, Anglia, în timp ce se pregătea să devină maistru instalator, el a fost atras de Armata Salvării, pentru că aceasta părea să aibă mai multă putere spirituală decât oricare alt grup de credincioși. Tot prin această asociație a întâlnit-o pe Polly Featherstone. După căsătoria lor din 1882, ei au înființat Misiunea de pe strada Bowland din Bradford, unde au început să lucreze împreună.

Vizitând orașul Leeds din apropiere, el a participat la un „serviciu de vindecare divină“ și a ajuns la convingerea, pe baze scripturale, că Dumnezeu încă mai vindecă bolnavi. Polly l-a însoțit la un astfel de serviciu și a fost ea însăși vindecată. Cu toate acestea, Wigglesworth a continuat să sufere de hemoroizi, motiv pentru care lua sare în fiecare zi ca să-și curețe partea inferioară a tubului digestiv. Când Polly l-a provocat cu propria lui necredință, el s-a uns cu undelemn, în conformitate cu instrucțiunile din Iacov 5:14. Instantaneu, vindecarea s-a produs și boala n-a mai reapărut niciodată.

În ciuda puterii sale fizice, lui Wigglesworth îi lipsea încrederea în sine. Nu putea vorbi de la amvon mai mult

de 2-3 minute fără a izbucni în lacrimi, fiind nevoit să ceară altcuiva să încheie mesajul în locul lui. Polly a fost predicatorul familiei. Pentru Smith, aceștia au fost ani de lupte interioare puternice care, din păcate, au dat naștere unei răceli spirituale. Cu toate acestea, familia lui a crescut (el și Polly au avut 5 copii), și afacerea lui prosperă era asaltată de comenzi.

CÂND FOCUL A CĂZUT

Două experiențe spirituale tulburătoare l-au schimbat pentru totdeauna atât pe el, cât și lucrarea sa: (1) În 1893, în timp ce participa la una din faimoasele conferințe „viață mai înaltă“ din stațiunea Keswick, el a mărturisit că a fost sfințit sau botezat cu Duhul Sfânt, așa cum a fost prezentată această lucrare de către predicatorii din Keswick. (2) O și mai mare cotitură în viața lui a avut loc în 1907. Auzit că la Sunderland oamenii primesc Duhul Sfânt, și s-a decis să meargă și el acolo. Convins că primise deja botezul pentecostal, el s-a simțit descurajat în timp ce a participat la serviciile din Biserica Tuturor Sfinților (Anglicană). Deși s-a aflat „sub puterea Duhului“ de mai multe ori, foamea lui spirituală a devenit și mai intensă.

În sfârșit, după 4 zile de căutare pentru a vorbi în limbi, el s-a hotărât să revină acasă, dar nu înainte de-a trece pe la vicar, ca să-și ia rămas bun. Mary Boddy, soția vicarului, i-a spus: „Frate Wigglesworth, tu n-ai nevoie de vorbirea în limbi, ci de botez. Dacă Îi dai voie lui Dumnezeu să te boteze, toate celelalte vin de la sine!“ Deși a

protestat, spunând că a fost botezat înainte, i-a cerut lui Mary să-și pună mâinile peste el și să se roage pentru el ca să primească botezul cu Duhul Sfânt. După ce a făcut acest lucru, ea a părăsit camera în mod neașteptat, și „focul a coborât”, și-a amintit el mai târziu. „Bucuria a fost atât de mare, încât atunci când am vrut să vorbesc în propria mea limbă n-am mai fost în stare și am început să mă închin lui Dumnezeu în alte limbi, așa cum îmi dădea Duhul să vorbesc!”

Ajuns acasă, descoperă că Polly se îndoiește de noua lui experiență, spunând că ea împărtășea același nivel al experienței botezului cu Duhul Sfânt ca și el, și fără a vorbi în alte limbi. Ea a afirmat: „Eu predic de 20 de ani, și tot acest timp tu ai stat alături de mine pe platformă. Dar, duminică vei predica tu însuși, și voi vedea eu ce este cu această vorbire în alte limbi.”

Următoarea duminică el s-a urcat la amvon și, inspirat de Duhul Sfânt, a predicat din Isaia 61:1-3: „Duhul Domnului este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune . . .”

Fluența și puterea predicii au uimit-o pe soția lui, care stătea în spate. Cu o voce destul de ridicată, încât au auzit-o toți cei care se aflau prin preajmă, Polly izbucni: „Doamne, acesta nu este Smith al meu! Acesta nu este Smith al meu!”

Curând după aceasta, Polly a fost umplută și ea cu Duhul Sfânt, și Misiunea din strada Bowland s-a schimbat în mod radical. Ei și-au continuat lucrarea de predicare până la moartea lui Polly, 6 ani mai târziu, în 1913. Fără ca el să-și dea seama, acel început umil a declanșat lucrarea de predicare care în cele din urmă avea să-l poarte prin întreaga lume.

APOSTOLUL CREDINȚEI

Convingerile lui Wigglesworth le reflectau pe cele ale altor penticostali, și viața sa a fost caracterizată de o credință puternică. Cei care au participat la întâlnirile lui, și-au amintit mai târziu de copleșitoarea prezență a Duhului Sfânt, de predicarea lui curajoasă, de mărturiile vindecărilor miraculoase, și de felul în care îi conducea atunci când cântau împreună cântarea

„Crede numai“. Tot timpul, în serviciile lui și în acelea ale altor evangheliști, cuvintele acestei cântări au adus speranță celor suferinzi, spunându-le: „Toate lucrurile sunt posibile, numai să crezi!”

Într-adevăr, el predica: „Credința este curajul de-a te bucura de faptul că Dumnezeu nu-Și poate călca propriul Cuvânt. Credința nu înseamnă agitație; aceasta este o încredere liniștită că Dumnezeu face ceea ce spune, și că noi acționăm pe baza Cuvântului Său.“ Totuși, nu se putea vorbi de liniște sau subtilitate în ceea ce-l privea pe Wigglesworth. El avea o voce pe măsura vigoriei credinței lui.

Uneori el era atât de plin de bucurie, încât vocea lui răsunătoare putea să alunge chiar și liniștea celor mai sobre suflete. Într-o anumită ocazie, Wigglesworth s-a dus la o sală de concert, unde se prezenta *Mesias* de Handel. Când corul a terminat

El și Polly s-au înțeles să nu apeleze niciodată la ajutorul medicilor, și nici să nu ia medicamente, ci să se încredă în Hristos în calitate de Medic al lor.

de cântat ultimele note ale refrenului „Aleluia“, el a izbucnit „Aleluia!“ Concertanții au fost șocați și s-au cutremurat în fața acestui comportament neobișnuit. Un reporter a scris în ziarul din dimineața următoare: „În viața mea n-am mai auzit o asemenea voce!“

Trebuie să-i recunoaștem consecvența încrederii sale în Dumnezeu pentru sănătatea fizică, chiar dacă treptat penticostalii au acceptat rolurile complementare ale rugăciunii și ale științei medicale în vindecare.

El și Polly s-au înțeles să nu apeleze niciodată la ajutorul medicilor, și nici să nu ia medicamente, ci să se încreadă în Hristos în calitate de Vindecător al lor. Suferința nu avea nici un loc în planul lui Dumnezeu pentru credincios. Wigglesworth a considerat rugăciunea pentru bolnavi ca un concurs între Dumnezeu și diavol. „Eu nu am nici un alt cuvânt pentru „reumatism“ decât «posedat

de demon». Reumatismul, cancerul, tumorile, lumbago și nevralgia, pentru toate acestea există un singur nume: puterea diavolului lucrând în omenire. Când văd degradare, văd la lucru acolo o putere drăcească. Toate aceste lucruri pot fi îndepărtate!“

Concepția lui despre rugăciunea pentru bolnavi, văzută ca un act de luptă spirituală, ne ajută să înțelegem tratamentul brutal pe care l-a aplicat oamenilor în primii ani ai lucrării lui. El credea că dacă lovește o persoană în locul care o durea, el de fapt îl lovea pe diavol. Deși unii au mărturisit că au fost vindecați ca urmare a unei asemenea lovituri, alții au considerat că este mai bine să evite localizarea durerii lor. Cu toate acestea, la un serviciu, el „a dat peste persoana potrivită“. În New-York, la Biserica „Vestea Bună“, după ce a lovit-o pe o imigrantă irlandeză, care venise în față pentru rugăciune, aceasta și-a ridicat pumnul spre el și a strigat:

„Begorra, dacă vrei bătaie, atunci să fie bătaie!“ Din fericire, calmul a biruit și serviciul a continuat fără alte incidente.

Serviciile lui Wigglesworth n-au plictisit niciodată audiența. La o întâlnire din Washington D.C., o tânără în cârje a intrat în sală, ajutată de alți doi oameni. Fără nici o putere în mușchi, picioarele i se legănau cu tălpile atârând vertical. Când i-a invitat în față pe cei care doreau să se roage pentru ei, tânăra încercă să înainteze. El i-a strigat: „Stai acolo unde ești. Când vei pleca de aici, vei fi cu totul alta.“ Interesându-se de starea ei, a aflat că ea nu umblase niciodată. Punându-și mâinile peste capul ei și rugându-se, fostul instalator a poruncit: „În Numele lui Isus Hristos, umblă!“ Dintr-o dată, ea și-a aruncat cârjele și a început să umble.

În Suedia, Wigglesworth a stârnit o asemenea furie în rândul medicilor și a clerului din Biserica Luterană de stat, încât aceștia l-au denunțat că practică rugăciunea pentru bolnavi. Ca urmare, guvernul suedez i-a interzis să-și mai pună mâinile peste cineva pentru a-l vindeca. Neînfricat, când o mulțime de 20.000 de oameni s-a adunat pentru un serviciu în aer liber, el a respectat interdicția care îi fusese impusă, spunându-le bolnavilor să stea în picioare și să-și pună mâinile lor pe părțile suferinde ale corpului, în timp ce el se ruga pentru ei. Mulți au afirmat că au fost vindecați la fel ca în oricare alta din campaniile sale.

MISTERUL DIVIN

Totuși, viziunea credinței în așteptare, în mod inevitabil, poate fi întunecată de norul misterului ce învăluie ca un giulgiu voința divină: De ce nu sunt vindecați toți cei care caută vindecarea? Permite Dumnezeu credincioșilor să sufere pentru motive pe care ei

nu le vor putea înțelege niciodată în viața aceasta? Cei care și-au concentrat o mare parte din energiile lor în rugăciunea pentru bolnavi, au neglijat deseori importanța acestor întrebări, poate pentru că le-a fost teamă că asemenea discuții ar putea genera îndoieli, și ar submina credința oamenilor pentru vindecare.

Deși Wigglesworth a crezut cu toată puterea în promisiunea lui Dumnezeu de a vindeca, el însuși a plâns moartea timpurie a soției sale și a unui fiu. El s-a rugat în mod frecvent pentru vindecarea fiicei sale, Alice Salter, care era surdă, dar fără nici un rezultat. Ca și cum toate acestea nu ar fi fost de ajuns, a îndurat suferințe groaznice, timp de trei ani din cauza unui „țepuș în carne” — pietre la rinichi. Ca și alții, el și-a explicat acest eșec prin faptul că nu a avut suficientă credință.

Cu toate acestea, doi dintre tovarășii săi de lucru au încercat să explice această problemă, dar fără rezultate clare. F.F. Bosworth a dedicat un capitol din cartea sa, „Hristos—Vindecătorul” (1924) expunerii a 22 de motive pentru care oamenii nu primesc vindecarea. Fără să-și dea seama, Bosworth a creat un complex de vinovăție pe care Dumnezeu nu a intenționat să-l dea copiilor Săi să-l poarte. Pe de altă parte, Charles Price în cartea sa, „Credința adevărată” (1940) a sugerat că: „Vindecarea nu depinde de loc de perfecționarea credinței prin vreun proces al eului, ci de contactul cu Isus . . . Dătătorul oricărui dar bun și desăvârșit.” Credința vindecătoare vine ca un dar de la Dumnezeu.

O MOȘTENIRE A CREDINȚEI ȘI A MĂRTURIEI

În timp ce mulți evanghelici au stat pe margine cugetând asupra semnificațiilor sfârșitului de secol, penticostalii au apucat stindardul apostolic și au onorat Marea Trinitate, mărturisind despre puterea miraculoasă a lui Dumnezeu, și vestind Evanghelia. Botezul cu Duhul Sfânt i-a transformat, împuternicindu-i pentru lucrare, și făcându-i să înțeleagă mai bine ce poate face puterea lui Dumnezeu.

Pionieri ca Smith Wigglesworth ne-au lăsat moștenirea unei credințe în

șteptare — unii ar spune nesăbuite. Cu toate acestea, penticostalii au trebuit să se întoarcă la hartă pentru a afla detaliile. Biblia ca normă pentru credință și practică, rămâne ghidul indispensabil pentru contururile întrebărilor dificile. Totuși, ar fi neînțelept să încetăm să ne rugăm și să cerem manifestări ale puterii supranaturale. Credința poate sta în picioare pe paradoxul divin, dar se clatină atunci când totul trebuie să depindă de inițiativa umană sau de înțelegerea greșită a suveranității lui Dumnezeu. În ultimii ani, penticostalii au avut de câștigat din faptul că au văzut legătura dintre semne și minuni și înaintarea Împărăției lui Dumnezeu, prin înțelegerea rolului minunilor în viața și misiunea Bisericii (Matei 10:7,8; 1 Corinteni 4:20).

Penticostalii din zilele noastre sunt flămânzi după o nouă revărsare a Duhului Sfânt care să câștige lumea pentru Hristos. Dacă ar trăi astăzi, Smith Wigglesworth cu vocea lui răsunătoare, probabil că i-ar chema pe sfinți la pocăință și ar striga: „O, Dumnezeule, lasă focul să cadă!”

**El
predica:
„Credința
este
curajul
de-a te
bucura de
faptul că
Dumnezeu
nu-și poate
călca
propriul
Cuvânt.”**

FOC SFÂNT PENTRU EVANGHELISM

Numărul din primăvara trecută al revistei „Resurse spirituale“ a fost un dar de sus, un foc sfânt pentru evanghelist. Doi evangheliști iubiți în România: Billy Graham și Luis Palau, semnează articole substanțiale pentru tema numărului: „Evanghelist”.

Cristocentrismul revistei este un fapt evident. Aici se vede călăuzirea Duhului Sfânt, pentru că El Îl glorifică, Îl înalță pe Isus Hristos, imprimând o linie cristică vieții unei reviste.

Nu în ultimul rând, evidențiez autorul editorialului „Mergeți și faceți ucenici din toate neamurile”, Rick Cunningham, misionar în România. Îl cunosc pe acest frate scump, care Îl iubește pe Domnul și iubește România cu un foc sfânt, ce pentru multe vetre stinse sau abia arzânde este cauza reaprinderii, a unei noi arderi pentru Domnul. Mulțumesc Rick, mulțumesc Life Publishers International pentru acest dar, „Foc sfânt pentru evanghelist”.

Iuliu Centea, Oradea

MULȚUMIRI

Vă mulțumim pentru revistele „Resurse spirituale“ pe care le-am primit de la dumneavoastră. Pentru noi, acestea reprezintă încă un mijloc prin care Dumnezeu ne echipează și ne îndrumă în lucrarea Lui.

Conținutul acestor reviste este de o calitate excelentă, scoțând în evidență adevărurile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la lucrare.

Ne-am bucura mult dacă vom putea beneficia în continuare de învățatura și îndrumarea revistei dumneavoastră.

*Mihai Dumitrașcu și Eugen Iordache,
Galați*

Opinia Dvs. despre Resurse Spirituale?

P.S. O așteptăm.

UNELTE

IDEI EFICIENTE

REZERVOARELE ASCUNSE DÎN FIECARE BISERICĂ

În calitate de evanghelist, vorbitor la diferite conferințe și pastor, de-a lungul anilor am slujit în aproape 1.500 de biserici și am observat că mulți pastori nu au folosit niciodată cel mai mare rezervor de resurse și creativitate pe care de care dispun—membrii bisericii. Într-adevăr, se pare că multor pastori le este frică de membrii puternici ai bisericilor lor. Unii au avut experiențe nefericite care i-au determinat să fie prudenți și să adopte o atitudine defensivă. Este tragic că astfel de incidente pot să decoloreze într-atât relațiile dintre conducerea și membrii bisericii.

Efeseni 4:12 afirmă limpede că pastorul are responsabilitatea de a instrui oamenii pentru lucrarea de slujire. Acest lucru nu se poate realiza dacă nu există încredere.

În ultimii 9 ani de când păstoresc această biserică am aplicat următoarea regulă: să nu fac niciodată nici o lucrare pe care o pot face membrii bisericii. Responsabilitatea mea este să-i echipez și să-i instruiesc pe frați și pe surori ca ei să poată avea privilegiul unor astfel de slujiri. Am sfârșit prin a fi epuizat? Uneori. Însă în mod continuu lucrarea lui Dumnezeu de aici este promovată prin dedicarea, îndemnarea și zelul membrilor bisericii. Ca urmare, acești frați minunați și aceste surori minunate nu consideră biserica drept „proiectul pastorului”, ci aceasta este propria lor chemare și lucrare pe care le-au primit de la Dumnezeu.

Un prim exemplu este comitetul care se ocupă de clădiri și terenuri. Nu vei vedea niciodată vreo buruiiană pe cele 13 hectare ale noastre, vreun perete nezugrăvit, vreo alee nemăturată sau vreun covor destrămat. Membrii acestui comitet nu vor lăsa ca astfel de lucruri să se întâmple. Chiar și noile clădiri și facilități sunt concepute de acești slujitori credincioși. Ei fac lucrarea într-un mod eficient și creativ, lăsându-mi astfel timp disponibil pe care să-l petrec în prezența lui Dumnezeu și a Bibliei.

Un alt exemplu este comitetul financiar. În virtutea poziției pe care o ocup, eu sunt președintele, însă în ultimii 6 ani nu am participat la întâlnirile acestui comitet. În schimb, m-am rugat

Domnului să ne călăuzească în alegerea unor persoane evlavioase care au pregătirea și darurile necesare pentru a lucra în domeniul financiar. Membrii acestui comitet mă consultă în legătură cu forma finală a bugetului, și pot să-mi exprim părerea în orice problemă financiară, dacă doresc acest lucru. Acești credincioși, chemați de Dumnezeu pentru această slujire, au realizat triplarea veniturilor noastre.

Un alt exemplu este comitetul nostru pentru misiuni. Când am început să păstoresc această biserică, ea se afla doar la o depărtare de 6 luni de faliment. Dărnicia pentru misiuni în anul anterior se ridicase la 16.000 de dolari. Înainte de a încerca să împărtășesc viziunea mea pentru misiuni întregii adunări, am împărtășit-o unui grup de 10-12 credincioși (comitetul pentru misiuni). În prezent, acel comitet numără aproape 30 de membri. Ei se întâlnesc în fiecare lună și se roagă în fiecare zi. Bugetul nostru pentru misiuni în acest an este de 800.000 de dolari.

Alte exemple abundă de asemenea. Rolul meu de pastor este să-i conectez pe frați și pe surori la Sursa divină a tuturor lucrurilor, la Isus Hristos, care este într-adevăr Capul Bisericii. Da, uneori vor exista obstacole, însă rezultatul final merită efortul de-a ne încrede în oameni și de a-i instrui și echipa pentru lucrare. Acum singura mea problemă este să fiu la înălțimea zelului membrilor bisericii. Ei se avântă înainte cu viteză maximă!

—Dan Betzer, Fort Myers, Florida

MECANICI ÎN ACȚIUNE (MIA)

În urmă cu trei ani am început să observăm apariția unui grup special între membrii bisericii noastre, și anume, mecanicii care lucrează cu jumătate de normă—cei cărora le place să se ocupe de mașini. Această activitate demonstrează atât dinamica dezvoltării relațiilor cât și o modalitate semnificativă de utilizare a darurilor primite din partea lui Dumnezeu spre slava Sa și extinderea Împărăției cerurilor.

Un grup de vreo 15 frați nu au fost mulțumiți cu starea lor, așa că au început să caute călăuzirea lui Dumnezeu privitoare la o modalitate în care să-și

poată folosi talentele pentru a sluji atât membrilor bisericii cât și comunității. Astfel s-a născut MIA (Mecanicii În Acțiune). Iată cum operează această misiune:

Cei care au probleme cu mașinile, însă nu-și pot permite să le repare pot suna la biserică ca să solicite ajutor. Când sună, celui în nevoie i se pun întrebări legate de situația financiară în care se găsește și dacă își poate permite să cumpere piesele de schimb necesare. Dacă nu poate, atunci biserica acoperă costurile cu piesele de schimb. Categoria de reparații pe care le executăm cuprinde reparații minore, cum ar fi o pompă de apă defectă, schimbarea saboților la frâne, pierderi de ulei, înlocuirea curelelor de ventilator etc.—piese a căror valoare nu depășește 100 de dolari. Când există toate informațiile necesare, este contactat coordonatorul MIA, și aceste informații sunt comunicate mecanicului care urmează la rând să execute reparația. (Fiecare mecanic ajunge să lucreze prin rotație.) În 24 de ore mecanicul stabilește o întâlnire cu proprietarul mașinii, fie pentru a o repara, fie pentru a-l pune în legătură cu un service demn de încredere, dacă reparația necesară este prea complicată.

Dacă mecanicul poate repara mașina, lucru care se întâmplă de cele mai multe ori, el își donează munca sa. Această abordare s-a dovedit a oferi un sentiment de împlinire atât pentru mecanic, cât și pentru proprietarul mașinii reparate.

De când am extins această slujire la întreaga comunitate, ea a devenit un instrument minunat al întâlnirilor divine: oamenii ajung să-L cunoască pe Isus ca Mântuitor al lor.

Succesul acestei lucrări a fost atât de covârșitor încât multe magazine de piese de schimb și servicii specializate au început să ne dea piese de schimb și să ne facă servicii la prețul de cost al acestora—iar uneori chiar gratuit.

Această lucrare este ușor de pornit, există multe resurse pentru ea, și oferă copiilor lui Dumnezeu o modalitate de a-și folosi talentele pentru Împărăția lui Dumnezeu.

—Kevin Weaver, Springfield, Missouri

Niciodată nu vei realiza ceva în această lume fără curaj.
Curajul este cea mai extraordinară calitate a minții, după cinste.
James L. Allen

Schițe de predică

VINDECAREA DIVINĂ

Marcu 1:40-42

INTRODUCERE:

Examinând acest text, vom descoperi patru lucruri implicate în vindecarea leprosului și care ne vor întări credința în domeniul vindecării divine.

MESAJ:

1. Starea în care se afla leprosul (versetul 40).

- Gravitatea condiției sale (Luca 5:12).

- Decizia de a veni la Isus.

2. Strigătul leprosului (v. 40).

- Disperarea strigătului (Matei 8:2, Luca 5:12).
- Hotărârea leprosului.

3. Compasiunea Domnului (versetul 41).

- Isus a răspuns.
- Isus a atins.
- Isus a vorbit.

4. Vindecarea realizată de Domnul (versetul 42).

- O vindecare rostită.

- O vindecare imediată.

- O vindecare completă.

CONCLUZIE:

Vindecarea leprosului este un exemplu important pe care să îl urmăm pentru întărirea credinței noastre în Dumnezeu pentru vindecarea divină personală.

—Randy Cartwright,
Cape Girardeau, Missouri

VENIȚI DUPĂ MINE

Matei 4:19

INTRODUCERE

Convertirea este manifestată cel mai deplin atunci când cei convertiți caută convertirea altora. Noi Îl urmăm pe Hristos în modul cel mai real atunci când devenim „pescari de oameni“.

MESAJ:

1. Ceva ce trebuie să facem noi: „Veniți după Mine.“

- Noi trebuie să fim puși deoparte pentru Hristos, ca să putem urmări obiectivul Lui (Matei 6:24).
- Trebuie să rămânem în El pentru a avea Duhul Său.
- Trebuie să ascultăm de El ca să putem învăța metoda Sa (Matei 11:29, 28:20; 1 Tesaloniceni 2:7).
- Trebuie să credem în El ca să credem adevărata doctrină.
- Trebuie să copiem viața Sa ca

să putem primi binecuvântările Sale de la Dumnezeu

2. Ceva ce trebuie să facă Isus: „Eu vă voi face“.

- Dacă Îl urmăm pe Isus, El îi convinge și îi convertește pe oameni. El folosește exemplul nostru ca un mijloc pentru obținerea acestui rezultat.
- Făcând din noi ucenici ai Săi, Domnul ne pregătește pentru a putea fi folosiți.
- Prin experiența noastră personală în a-L urma pe Isus, El ne învață până când devenim pricepuți în arta sfântă a câștigării de suflete.
- Prin avertismente interioare EL ne călăuzește ce, când și unde să spunem.
- Prin Duhul Său, El ne învață cum să-i evanghelizăm pe oameni.
- Prin lucrarea Sa secretă din inimile oamenilor, EL ne dă progres în lucrarea noastră.

3. O metaforă instructivă pentru noi: „pescari de oameni“.

Persoana care urmărește mântuirea sufletelor este ca și pescarul pe mare.

Pescarul este unul pe care se poate conta, în care poți avea încredere, sânguincios, perseverent, inteligent, veghetor, muncitor, care își sacrifică propriile interese, îndrăzneț, care reușește în îndeplinirea scopurilor sale.

CONCLUZIE:

Lucrătorii eficienți se fac, nu se nasc. Ei sunt făcuți de Dumnezeu, nu numai prin instruire omenească.

Noi toți putem lua parte la lucrarea lui Dumnezeu și putem fi exemple ale lucrării Lui urmându-L pe El.

—Adaptare dintr-o predică
de Charles H. Spurgeon

Schițe de predică

EVANGHELIA

Romani 1:16

INTRODUCERE:

Evangelia este vestea bună—vestea bună că viața veșnică îi așteaptă pe toți cei care Îl acceptă pe Isus Hristos ca Mântuitor.

MESAJ:

1. Mândria—*„Căci mie nu mi-e rușine de Evangelia lui Isus Hristos.”*

- Lepădarea de sine (Marcu 8:34).
- Dedicarea (Marcu 8:35).
- Osânda veșnică (Marcu 8:36, 37; cf. Psalmul 9:17; Apocalipsa 21:8).
- Distrugerea (Marcu 8:38; cf. Matei 7:23).

2. Puterea—*„căci ea este puterea lui Dumnezeu”*.

- Putere pentru mântuire (Romani 10:13; cf. Ioan 6:37).
- Puterea de a susține (1 Petru 1:5; cf. 2 Timotei 1:12; Iuda 24).
- Puterea de a satisface (Ioan 14:27; Filipeni 4:7).

3. Iertarea—*„pentru mântuirea”*.

- Scopul mântuirii (Ioan 3:16).
- Planul mântuirii.
 - Recunoașterea (Romani 3:23).
 - Pocăința (Luca 13:3).
 - Primirea (Ioan 1:12).
- Puterea mântuirii (2 Corinteni 5:17).

4. Oamenii — *„fiecăruia care crede, întâi a iudeului, apoi a grecului”*.

- Credința care vine în urma auzirii (Romani 10:17).
- Credința scripturală (Evrei 11:1, 6).
- Credința mântuitoare (Efeseni 2:8,9; cf. Ioan 5:24).

CONCLUZIE:

Evangelia este gratuită. Prețul pentru mântuirea noastră a fost plătit. Tot ce trebuie să facem este să acceptăm acest dar. După ce suntem mântuiți nu trebuie să ne fie rușine de Isus Hristos.

—Croft Pentz, Union,
New Jersey

ALELUIA

INTRODUCERE

Cuvântul *aleluia*—lăudați pe Domnul—se găsește de sute de ori pe tot cuprinsul Cuvântului lui Dumnezeu și apare de asemenea aproape neschimbat în multe limbi. *Lăudați pe Domnul* subliniază câteva din principiile foarte importante ale laudei.

MESAJ:

1. Oportunitatea noastră.

- Lauda este potrivită (Psalmul 107:8).
- Lauda aduce victoria (2 Cronici 20:21,22).
- Lauda aduce prezența lui Dumnezeu (Psalmul 22:3).
- Lauda îi caracterizează pe oamenii lui Dumnezeu (Isaia 38:19).

e. Lauda trebuie să fie continuă (psalmul 34:1).

f. Lauda trebuie dată lui Dumnezeu pentru toate lucrurile (1 Tesaloniceni 5:18).

2. **Obligația noastră.**

- Unii se plâng, în loc să-I dea laudă lui Dumnezeu (Numeri 11:1).
- Unii uită să-I dea laudă (Luca 17:17, 18).
- Mulți au fost exemple în a-Lăuda pe Dumnezeu (Exod 15:20,21; 2 Samuel 6:12-15; 2 Cronici 5:11-14; Luca 2:14).

3. **Obiectivul nostru.**

- Lauda Îi aparține lui Dumnezeu (Isaia 48:11).

b. Lauda nu trebuie să ne fie dată nouă (Fapte 12:23).

c. Lauda nu trebuie dată oamenilor (1 Corinteni 1:31).

d. Lauda ne pregătește pentru închinarea din cer (Apocalipsa 19:5,6).

CONCLUZIE:

Ultimii cinci psalmi încep și se încheie cu porunca: Lăudați pe Domnul sau Aleluia. Vorbirea noastră trebuie să înceapă și să se încheie în același mod. Trăirea acestei porunci Aleluia! va face din fiecare experiență un imn de dragoste și din viețile noastre o binecuvântare pentru toți cei pe care îi vom întâlni.

—Adaptare dintr-o predică
de Charles H. Spurgeon

Sunt convins că trăsăturile de caracter ale unui lucrător bun sunt, în proporție de 80 - 90 la sută, aceleași cu trăsăturile de caracter ale unui creștin bun. Rugăciunea, integritatea, studiul biblic personal, și plinătatea Duhului Sfânt sunt necesare atât în viața lucrătorilor cât și în viața membrilor bisericii. Acestea sunt elemente fundamentale, pe care dacă le neglijăm o facem spre pieirea noastră.

Cultura în care trăim, atât cea din biserică, cât și cea din afară, pretinde o mai mare transparență a integrității și caracterului lucrătorului decât în oricare altă vreme. De la cel mai tânăr până la cel mai bătrân, oamenii nu sunt dispuși să asculte un predicator al cărui caracter ridică semne de întrebare.

Viața personală a lucrătorului, deși este vitală pentru biserică și publicul general, este și mai importantă pentru familia lui. Aici, în viața de fiecare zi, sunt testate adevărurile pe care le-am predicat de la amvon. Dumnezeu să ne ajute să trecem acest test.

Oricât de importantă este viața personală a lucrătorului în influențarea vieților membrilor familiei sale și ale celorlalți oameni, această influență nu poate fi comparată cu impactul ei asupra propriei ființe. Cât de tragic trebuie să fie să poți sta înaintea adunării și să nu poți să te privești în oglindă. Cât de devastator este să fii un propovăduitor al mântuirii și să pierzi în relația ta cu Dumnezeu. Noi trebuie să avem întotdeauna înaintea noastră preocuparea apostolului Pavel—„ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat“.

Veniți să ne punem la inimă tema acestui număr al revistei RESURSE SPIRITUALE. Viețile noastre personale vor determina eficiența vieților noastre publice. Importanța slujirii noastre de la amvon este umbrită de importanța relației noastre personale cu Dumnezeu. Iacov a descoperit un adevăr extraordinar: când s-a trezit singur în prezența lui Dumnezeu a aflat cine era el cu adevărat, și care era numele său real.

Haideți să începem din nou, numai noi și Dumnezeu, și să-I permitem Duhului Sfânt, Învățătorul nostru, să ne învețe din nou lecțiile de bază ale vieții creștine. Când El va fi mulțumit, atunci înseamnă că noi am învățat bine și am practicat la fel. Atunci, și numai atunci, vom fi gata pentru amvon.

Charles T. Crabtree